

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE

Palma 2013

Joan Adrover Román. IES Josep M. Llopart

Passa el temps.

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE

Palma 2013

observa la vida com si fos un tresor,
perquè cada instant és únic

Laura López Ramírez.
Col·legi Santa Mònica.

RECULL DE LITERATURA JOVE
és una proposta adreçada a l'alumnat
d'Educació Secundària i Batxillerat,
de la Regidoria d'Educació, Família, Igualtat i Majors.

Les fotos que hi trobareu han estat realitzades
en el marc de l'activitat 18a FOTO JOVE,
de la Regidoria d'Educació, Família, Igualtat i Majors.
Foto Jove és coordinada per la Sra. Pilar Negro Olalla.
Foto de la portada: Alain Villena Silva.

© Ajuntament de Palma, 2013
Regidoria d'Educació
Primera edició: maig 2013
DL: PM-344-2011

ÍNDIX DE LITERATURA JOVE

Relació dels centres i professorat participants	13
Pròleg	15

1r d'ESO

El temps

Xisco Antic Navarro. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>	20
--	----

Trobada sorpresa

Marina Bonet Camps. <i>IES Son Rullan</i>	21
---	----

Arrisca't a viure

Marina Fernández Mestre. <i>Col·legi La Immaculada</i>	24
--	----

Una vida molt peculiar

Javier Rodríguez Higuero. <i>IES Joan Alcover</i>	26
---	----

2n d'ESO

Cada vegada més petit

Angel Manuel Carrillo Campos. <i>IES Josep Sureda i Blanes</i>	30
--	----

Emocions amagades	
Alberto Contreras Moll. <i>Col·legi Sant Agustí</i>	31
Poder dir la veritat és tenir valor	
Aranzazu Lepe Oyaga. <i>IES Son Rullan</i>	34
Signat, Jordi	
Laura March Rovira. <i>Col·legi La Immaculada</i>	36
Traficant	
Esther Vich Gornals. <i>IES Joan Alcover</i>	38
Comencen les rebaixes	
Folusho Solomon Ewedimo. <i>IES Josep Sureda i Blanes</i>	40
3r d'ESO	
Qui va dir que declarar-se és fàcil?	
Bárbara Ballesteros Sendra. <i>IES Guillem Sagrera</i>	45
Diari	
Bárbara Ballesteros Sendra. <i>IES Guillem Sagrera</i>	47
El secret	
Magdalena Bastida Antich. <i>IES Son Rullan</i>	49
Explosió d'amor	
Clara Bergas Rotger. <i>IES Madina Mayurqa</i>	52
Un dia qualsevol de l'any 2013	
Pere Bibiloni Coll. <i>IES Josep Sureda i Blanes</i>	53
Un matí amb presses	
Agustina Boumouchakian Martín. <i>IES Josep Sureda i Blanes</i>	54
Sense paciència	
Marcos Cañellas Lorenzo. <i>Col·legi La Immaculada</i>	55

Lluitant per ella	
David Castel Pulido. <i>IES Politècnic</i>	56
L'única sortida	
Danilo Chávez. <i>Col·legi Manjón</i>	57
El rusc	
Nuria Fernández Zuzama. <i>Col·legi La Immaculada</i>	59
Dit i Fet	
Victor Ferrà Abril. <i>IES Madina Mayurqa</i>	60
Un de tants	
Rommericgil Languita Leal. <i>Col·legi La Immaculada</i>	62
Pura coincidència?	
M P Martorell Nadal. <i>IES Josep Maria Llompart</i>	63
Retallables	
Raül Modino Colom. <i>IES Josep Sureda i Blanes</i>	65
El naixement	
Tomeu Quetglas Gomila. <i>IES Josep Maria Llompart</i>	66
Ningú va escoltar, perquè a ningú li importava	
Pilar Ramis d'Ayreflor Frontera. <i>Col·legi Jesús Maria</i>	68
La millor casualitat	
Aloma Riera Martí. <i>IES Son Rullan</i>	71
Si és el que vols...	
Victoria Sanz Vadell. <i>Col·legi Manjón</i>	74
Un problema	
Sebastià Seguí Perelló. <i>IES Madina Mayurqa</i>	76
Londres	
M. Pilar Verd Pons. <i>IES Josep Sureda i Blanes</i>	78

4t d'ESO**Detall Femení**

Marta Baños Picazo. *Col·legi Jesús Maria* 83

Qui va dir que ser adolescent és fàcil?

Natàlia Bonet Vara. *Col·legi San Vicente de Paül (Camp Redó)* 84

Històries confluents

Victòria Calvetti Maggi. *IES Guillem Sagrera* 86

La vida sense tu

Marta Carretero Retrés.
Col·legi San Vicente de Paül (Camp Redó) 88

Es canvien les tornes

Llúcia Dieguez. *Col·legi Manjón* 90

Reunió de granots per falta d'aigua

Josep Fiol Femenia. *Col·legi Sant Josep Obrer* 92

On ets? Per què ja no et puc veure?

Allana Karla Giroine Sá Evangelista. *Col·legi Sant Agustí* 93

El començament de la crisi

Sandra González Serra. *Col·legi Jesús Maria* 95

L'eterna primavera

Lena Llompart Frau. *IES Josep Maria Llompart* 96

El penúltim sopar

Alba Noguera Arbós. *IES Josep Maria Llompart* 99

Vetlla

Esther Olasupo. *Col·legi Manjón* 102

Vivim en un món gran, rodó i injust

Carmela Pablo-Torres Jiménez. *Col·legi Sant Agustí* 104

Lluitant per l'amor

Raquel Palomino Torres. *IES Son Rullan* 108

Diferents alens. Diferents amors

Esther Irene Quetglas.
Col·legi San Vicente de Paül (Camp Redó) 111

La meva guitarra i jo

Antonio Ramos Jiménez.
Col·legi San Vicente de Paül (Camp Redó) 113

Monòleg: Bé per mi!

MVictòria Rubí Seral. *IES Guillem Sagrera* 115

Records d'un jove escriptor

Neus Vadell Puigrós. *Col·legi Jesús Maria* 118

1r Batxillerat**Esquitxos de la nostra mar**

Joan Barceló Adrover. *Col·legi Sant Josep Obrer* 123

La discussió

Miquel Cantallops Palmer. *IES Politècnic* 126

Nit de bauxa

Laura Coll Rigo. *Col·legi Sant Josep Obrer* 127

Tinc son

Mari Cruz Ducos Márquez. *Col·legi Sant Pere* 128

I una altra vegada el mateix

Roger Estelrich Alzubide. *IES Joan Alcover* 131

El millor disig

Nelson Gabriel Díaz Delgado. *IES Guillem Sagrera* 132

La protagonista per excel·lència Lucía León Bennáassar. *IES Joan Alcover* ..... 134**Estam tan bé!**Manuel Lluís Perona López. *IES Politècnic* ..... 139**Una eternitat solitària**Clara Ruíz Ruíz. *Col·legi Sant Pere* ..... 140**Cridem qui som i que tothom ho escolti**Alberto Sagrera Aguilera. *IES Madina Mayurqa* ..... 143**Cendra**Marta Salom Santandreu. *Col·legi Sant Pere* ..... 146**Espurnes del 2012**Marta Salom Santandreu. *Col·legi Sant Pere* ..... 147**El càsting**Maria Thomàs de Mata. *IES Madina Mayurqa* ..... 149**2n Batxillerat****Maternitat**Danny Colom Torres Fajardo. *IES Arxiduc Lluís Salvador* ..... 156**Sentiments amagats**Danny Colom Torres Fajardo. *IES Arxiduc Lluís Salvador* ..... 158**La salvació**Jordi Mas García. *IES Politècnic* ..... 159**La primera pluja**Aina Massanet Díez. *IES Joan Alcover* ..... 160**L'escriptor**Mariona Pérez Ferrer. *IES Josep Sureda i Blanes* ..... 162**Aquest és el moment**Alba M. Pons Castillo. *Col·legi Sant Josep Obrer* ..... 165**Ironies de la vida**Jesús Rojas Mercado. *IES Politècnic* ..... 170**Somni o vida**Àngel Vicens Serantes. *IES Arxiduc Lluís Salvador* ..... 171**Índex de la 18a Foto Jove** ..... 174Jero Jaume Clar. *Col·legi Madre Alberta*

- Mestre, voldria
saber com viuen els
geixos a la mar?
- Com el homes a la
terra: els grans es
mengen els petits.

Reyes Ruiz i Ana Bort.
Francesc de Borja Moll (Arenal)

RELACIÓ DELS CENTRES I PROFESSORAT PARTICIPANTS

Col·legi Jesús Maria: Margalida Tous.

Col·legi La Immaculada: Catalina Fernández.

Col·legi Manjón: Catalina Rigo.

Col·legi Sant Agustí: Julià Santandreu Puigròs

Col·legi Sant Josep Obrer: Carme Vila, Maria Sánchez Frau,
Magdalena Ramis, Sebastià Sansó.

Col·legi Sant Pere: Josep Garau, M. Àngels Ambrosio, Antònia
García.

Colegio San Vicente de Paúl: Tamara Cudinach

IES Arxiduc Lluís Salvador: Àngels García, Guerau Olives, Joan
Bover, Catalina Julià.

IES Guillem Sagrera: Margalida Palou Pascual, Jerònia Aulet, Xesca
Cabot, Pere Janer Mulet.

IES Joan Alcover: Antònia Mas, Maria Magdalena Alomar, Tomeu
Castell, Pep Serra, Antoni I. Alomar, M. Teresa Bennàsar.

IES Josep M Llopart: Antònia Amengual Fullana, Antònia Ordinas, M.A. Albertí, M. Francisca Sureda.

IES Josep Sureda i Blanes: Maria de Lluc Mayol Colom, Mònica Liminyana.

IES Madina Mayurqa: Margalida A. Mas Barceló, Magdalena Serra Capó.

IES Politènic: Antònia Barceló Costa, Catalina París Llopart, Isabel Sunyer Riera, M. Assumpció Guerris.

IES Son Rullan: Maria Francisca Valentí.

Neus
Busquets
Miralles.

PRÒLEG

PASSA EL TEMPS

Aquest és ja el 12è **Recull de Literatura Jove** que surt a la llum. En aquesta ocasió els escrits podien tenir el format de micro-relat, de relat breu o d'escena teatral. Hi trobareu 34 micro-relats, 29 relats breus i 8 escenes teatrals. No hi ha dubte que aquest darrer format té unes dificultats afegides i requereix un coneixement mínim de l'entorn escènic, segurament per aquests motius ha estat la forma menys triada, però val la pena saber que tots els grups que participen en la **Mostra de Teatre Escolar de Palma**, rebran el recull, amb el suggeriment de què tinguin en compte els escrits, per treballar amb els seus grups i, a partir d'ells, qui sap si en un futur passaran a formar part d'un muntatge teatral. També els altres textos poden suggerir acció; és per aquest motiu que ens agrada la relació entre les diferents activitats que sorgeixen dels nostres joves escriptors, ja que es poden transformar en un altre format, i sortir-ne enriquides.

Enrique González Aranda. *Francesc de Borja Moll (Arenal)*

*cuida la natura,
ella et cuida a tu.*

Ha passat el temps

I ja fa un parell d'anys que els textos del Recull de literatura jove s'agermanen, si es pot dir així, amb les imatges de la **Foto Jove**. Les imatges han anat adquirint presència en el Recull de mica en mica, per això, també, hem trobat que és de justícia el fet de compartir també el nom: **RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2013**.

La marató fotogràfica, també demanava fotos de tres modalitats: Expressió Urbana, Expressió Jove i Expressió amb frase. Aquesta darrera la trobareu en algunes fotos del llibre, el text que s'adjunta a la foto ens permet apreciar i comprendre millor el sentit de la imatge i la intenció de l'autor. Com el cas de la imatge de la pàgina 2 i el text que l'acompanya i que encapçala aquest paràgraf que estau llegint

CADA VEGADA MÉS GRAN

La meva enhorabona per a tot el professorat, pel fet d'haver aconseguit un augment de participació considerable: 2972 alumnes -1995 alumnes d'ESO i 977 de Batxillerat-, quasi mil més que el passat curs. I també a tots els que formau part d'aquest Recull de Literatura i Foto Jove 2013, perquè significa que estimau l'escriptura. La participació dels centres també ha augmentat, hem passat a tenir 15 centres inscrits, tres més que el passat curs.

I no només parlam de quantitat, el que en realitat ens il·lusiona és la sinèrgia que el recull està creant.

SENSE ART MORIRÍEM DE REALITAT

En moments històrics o individuals en què les coses són complexes, en moments de crisi social o personal, l'art ens acompanya i ens

permet transcendir la pressió que ens envolta. L'art ens permet apropiarnos d'espais i relacions, ens permet dialogar amb ells i, així, arribar molt més lluny del que ens permetrien els fets i el llenguatge quotidians. Sobretot perquè aquesta època ens exigeix creativitat en tots els àmbits.

Això és el que ens han demostrat les i els nostres joves en aquest 12è Recull de Literatura i Foto Jove. Dues possibilitats d'expressió en les quals les al·lotes i al·lots de Palma ens demostren que la seva mirada, la seva descripció i la seva imaginació transcendeix la realitat del dia a dia i es transforma en art, en tot el sentit de la paraula.

En definitiva, com veureu dins el llibre que teniu a les mans, enguany comparteixen les pàgines imatges i paraules que ens parlen de vosaltres, de la joventut, de les vostres inquietuds, de les alegries, dels vostres temors, de la vostra impotència, de la preocupació pels temes socials, per l'amor i per l'amistat.

Vull repetir la meva enhorabona i donar les gràcies tant al professorat i professores que ho han dinamitzat, com a tots els hi heu participat. I molt especialment als que sou coautors d'aquest **RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE, 2013**.

PALMA, 23 d'abril de 2013

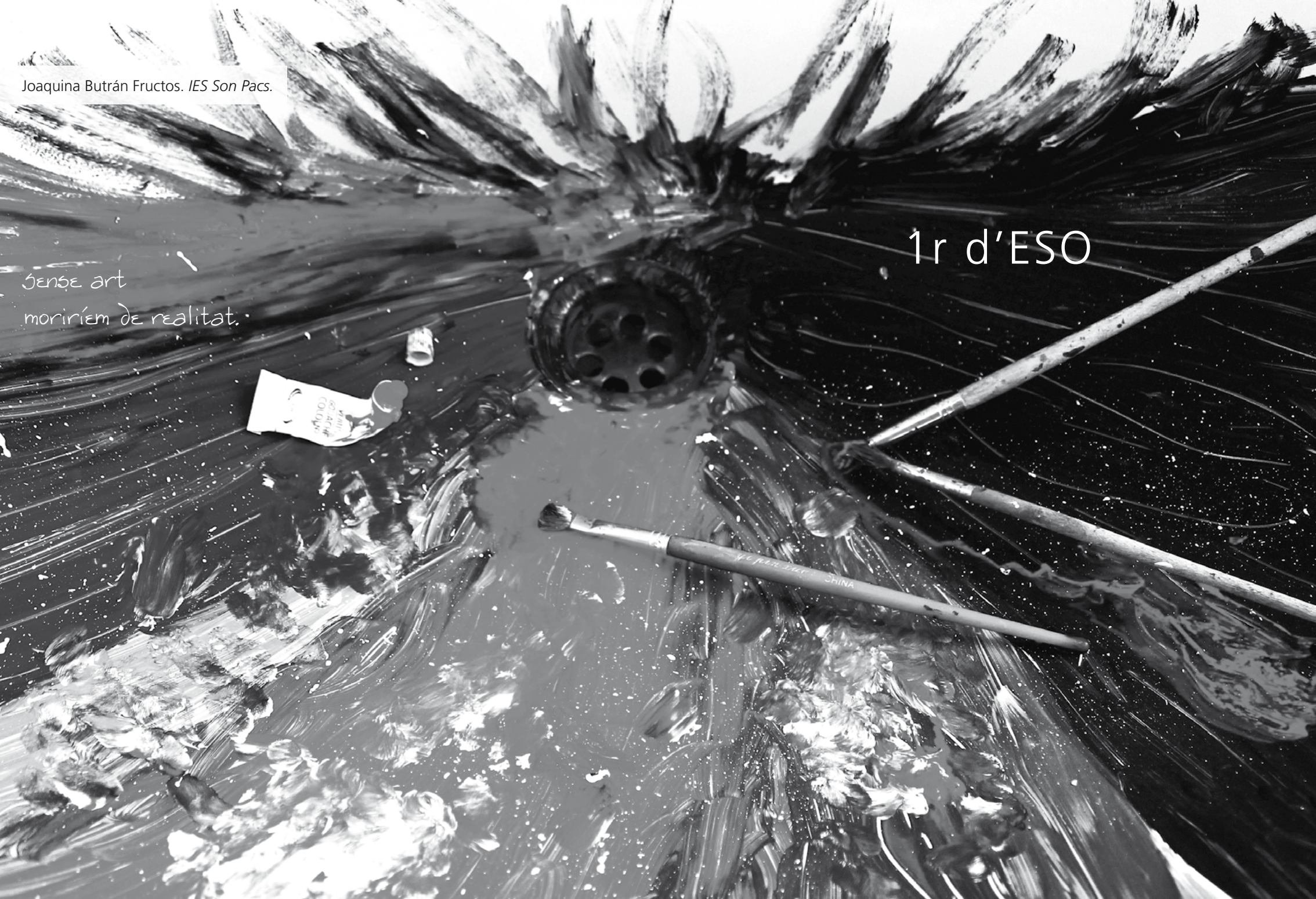
Ana Maria Ferriol Font

Regidora d'Educació, Família, Igualtat i Majors

Joaquina Butrán Fructos. IES Son Pacs.

Sense art
moriríem de realitat.

1r d'ESO

EL TEMPS

Xisco Antich Navarro

1r d'ESO / Arxiduc Lluís Salvador

EL DIA DEL MEU ANIVERSARI EL MEU PADRÍ EM VA REGALAR UN RELLOTGE. Ell deia que aquell rellotge era molt especial i màgic. Jo no sabia de què parlava fins fa dues setmanes.

Aquell dia se'm va acudir canviar l'hora del rellotge. Quan vaig tocar un dels botons em vaig adonar que el temps s'aturava. Tot es quedava quiet, fins i tot les persones! Després vaig tornar a agafar el rellotge i vaig tocar el mateix botó i tot va tornar a la normalitat. En aquell moment vaig entendre el que m'havia dit el meu padrí pel meu aniversari. Podia manipular el temps de qualsevol manera.

El mateix dia, però a l'horabaixa, vaig aturar el temps i vaig perdre el rellotge i encara no l'he trobat. Durant dues setmanes he estat amb el temps aturat. Sempre és de dia i l'hora del rellotge no canvia. Estic molt avorrit.

Si llegiu aquest text significa que l'he trobat.

TROBADA SORPRESA

Marina Bonet Camps

IES Son Rullan / 1r d'ESO

EREN LES CINQ. COM SEMPRE EN AQUESTA HORA, NA RAQUEL I NA SANDRA quedaven per jugar juntes. Eren les millors amigues del món!, inseparables. Sempre havien fet milers de coses juntes com viatjar, anar d'excursió, jugar, fer acampades a la platja i a la muntanya, dormir juntes... A més, de petites havien estat veïnades.

Un dia el pare de na Raquel, que era militar, va tenir una trucada de telèfon. El destinaven durant molt de temps a un altre país. Tendrien una casa a on viuria tota la família, a prop dels llocs on els faria falta anar diàriament. Quan el pare de na Raquel els ho va contar, na Raquel es va posar a plorar; ja no veuria mai més na Sandra. Així que, enfadada, va sortir corrent a ca na Sandra i li ho va explicar tot, i seguidament ambdues començaren a plorar sense aturar. De cop sonà el timbre: eren els pares de na Raquel; ells sabien que hi seria i abans de res els va explicar tot el que ocorria als pares de na Sandra. A ells tampoc els va agradar gaire perquè també ells eren molt amics. Després, varen anar a cercar

les nines i varen intentar tranquil·litzar-les i digueren: “Mem, nines, ja sou grans. Ho heu de comprendre.” I plorant varen respondre: “Sí, però ja no ens tornarem a veure mai.” “Nines, no digueu beneitures, clar que ens tornarem a veure.” Però elles només ploraren més, i digueren: “Demà quan falti un quart per a les cinc partirà el vol.” Les nines continuaren plorant i els pares, xerrant. Va ser tard quan es varen acomiadar. El dia següent na Sandra es va despertar amb els ulls vermells de plorar. Quan va veure els seus pares els digué: “Ara la meua vida no té sentit, perquè na Raquel no hi és. Era la meua millor amiga, i no la tornaré a veure mai, mai més.” I plorà novament. Na Raquel, que estava ja a la seva nova casa, va dir exactament les mateixes paraules que na Sandra. Així que els seus pares decidiren telefonar als pares de na Sandra i xerrar.

El dia que acabava el curs, els pares de na Sandra li digueren que haurien d'anar a l'aeroport a saludar la seva tia Antònia. I no li va fer gaire gràcia ja que aquesta tia era la que pitjor li queia i, a més a més, anar a l'aeroport li recordava na Raquel i la seva separació. Es va posar trista i es va deprimir. Pareixia que els seus pares jugaven amb els seus sentiments.

Arribaren a l'aeroport, quan de sobte va aixecar la mirada i... era na Raquel! S'havien tornat a veure. Na Sandra hi va anar corrent i la va abraçar amb totes les seves forces. Era una trobada sorpresa. Finalment, va passar el millor mes de la seva vida al costat de na Raquel.

El que ets
realment
ho seguiràs
sent sempre.

Sofia Benavides i Sophie Bernard.
Francesc de Borja Moll (Arenal)

ARRISCAT A VIURE

Marina Fernández Mestre

1r d'ESO / Col·legi La Immaculada

HI HAVIA UNA VEGADA UNA PEPA QUE VOLIA ANAR A VEURE MÓN. TENIA molta curiositat per saber com era el món exterior, tocar-lo, veure'l, sentir-lo. Totes les altres juguetes li deien que no faria més que trobar problemes. A ella li era igual.

Un dia va fer les maletes i va decidir anar-se'n d'allà, d'aquella capsa amb quatre parets, una teulada i mobles; allò era molt avorrit.

Va sortir per la finestra i va sentir com un aire fresc que li entrava per les cames. Va començar a ploure, no podia creure que caigués aigua del cel i pensava: "Com hi pot haver una aixeta tan grossa?" Mirant l'herba d'un gran prat pensava: "Com hi pot haver un coixí tan gros a terra?"

A continuació va anar al centre de la ciutat. Hi havia molt de trànsit: bicicletes, cotxes, camions i gent, molta gent... Va intentar travessar un carrer entre tots els cotxes, avançant ràpidament. Ella, espantada,

intentava esquivar les rodes gegants dels vehicles. Ho va aconseguir.

Va trobar un carreró molt estret i fosc i va pensar que hi podria descansar de l'ensurt, però, de sobte, va sortir un moix afamat. Feia molt mal aspecte i mirava la nostra protagonista fixament. Era molt diferent dels moixos que ella estava acostumada a veure: suaus i amorosos peluixos. El moix la va començar a perseguir. Ella li tirà pedres, però eren tan petites que no li feien res.

De sobte un renou eixordador va fer que el moix fugís escapat i ella exclamà, amb sorpresa:

—Són els meus amics!

La varen ajudar a alliberar-se del moix colpejant amb totes les seves forces un bidó de ferro que hi havia al carreró.

—Però què feis aquí? —els va dir la pepa.

—No podíem deixar-te aquí tota sola, ets la nostra amiga!

—Mirau, aquest món és impressionant! No pensava que fos tan espectacular, que hi pogués haver una aixeta gegant, un coixí immens i un moix que no fos de peluix. Imaginau-vos quantes coses hi ha per descobrir en aquest món!

Descobrint moltes coses més varen caminar fins que es va fer de nit. Varen treure els sacs de dormir. Quan es varen ficar dins el sac, cansats, varen veure que no era l'avorrit sostre blanc a què estaven acostumats; era l'infinit cel estrellat. Com era de distint aquell món del que coneixien!

UNA VIDA MOLT PECULIAR

Javier Rodríguez Higuero

1r D'ESO / IES Joan Alcover

EL TARMO, UN DELS MOLTS HABITANTS DE MART, FA FEINA DE MARTUNS a martendres. Un dia, avorrit de la seva vida, decideix agafar una nau espacial i partir cap a un altre planeta. Allà comença una nova vida, més feliç que l'anterior, mentre també mira de trobar algú amb qui viure-la. Es passa molt de temps cercant un treball estable: fa de cambrer, actor, cuiner, jardiner... fins que al final decideix fer feina a una empresa de medicaments. La seva vida marxa bé, fins que al final es torna a avorrir i decideix tornar a partir amb una nau espacial cap a un altre planeta. Arriba a Júpiter. Allà també fa feina de jupituns a jupitendres...

La seva vida sempre serà així; són els desavantatges de ser immortal!

L'oginió és la teva,
però la vida
és la meua.

Mercè Imbernón Ferrer.
Col·legi Santa Magdalena Sofia

2n d'ESO

Som petita,
però els meus pares m'han
ensenyat a perseguir els meus somnis.
Quan estic a punt de aconseguir-ho estir
les meves mans, comenc a tocar-lo amb
les puntes del dits. La gent diu que no es pot
agafar, però jo sé que sí, així ho diuen els meus pares.

Antònia Clar. *Francesc de Borja Moll (Arenal)*

CADA VEGADA MÉS PETIT

Ángel Manuel Carrillo Campos

2n d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

EL NIN RENYA EL CA, EL CA RENYA EL GAT, EL GAT RENYA EL RATOLÍ, EL ratolí renya la musaranya, la musaranya renya la mosca, la mosca renya la formiga, la formiga renya la puça, la puça renya el poll i com que el poll no pot renyar ningú més petit que ell, crearà una revolta contra el nin.

Joana M. Garí Villalba. CIDE.

EMOCIONS AMAGADES

Alberto Contreras Moll

2n d'ESO / Col·legi Sant Agustí

VA SER NO FA MÉS DE DOS DIES. VA SER QUAN LA VAIG VEURE. ESTAVA asseguda en aquella plaça, a la taula d'una cafeteria amb una amiga. No sé dir si era una il·lusió o un producte de la ja meva oblidada imaginació, però aquella imatge, aquella bellesa, va servir per oblidar-me dels meus problemes, de la meva vida, del món.

Només ella...

Els seus cabells eren com fils d'or de la millor qualitat, que dansaven amb el vent de la tarda decorant aquella percepció de marró. Tenia una figura de somni: era alta, de mans de porcellana i de cames de fada.

I va ser quan em va mirar amb aquells ulls... Uns ulls negres com l'abisme, no tenien fi, no sabien on aturar, amagant inconscientment un gran misteri.

Només ella...

Tenia un nas perfilat i ben definit, i una pell llisa i clara. La llum de la tarda feia relluir els seus llavis fins i fràgils, que em dedicaren un petit somriure. Aquella fou la darrera mirada, la darrera il·lusió...

VA SER NO FA MÉS DE DOS DIES, VA SER QUAN EM VA MIRAR...

... Va ser a la plaça, asseguda a una taula. Havia acabat de demanar una beguda amb la meva amiga. Em vaig girar un moment per agafar les ulleres que havien caigut i en aquell instant... el vaig veure, i em va mirar.

La nostra mirada s'encreuà en una connexió única, tot el que ens envoltava va desaparèixer. Només se sentia el ritme del nostre cor accelerat en aquell somni real.

Era jove, amb el pèl negre i uns ulls verds. Aquells ulls verds pareixien amagar un nou món ple de sensacions i emocions noves. No tenien límit... Tenia un nas petit i una boca normal, ni massa gran ni massa petita. Però es podia sentir damunt de tot allò vibrar en l'aire un foc ardent de sentiments, naixent del seu cor que emanava una calor constant i única. Aquella va ser la darrera connexió, la darrera sensació...

No el vaig tornar a veure des d'aquell horabaixa de tardor. Però l'únic que sé d'ell és que el tornaré a veure, potser al metro, o a una botiga... però aquells ulls, aquell cor... El tornaré a veure, el tornaré a sentir...

Melina Álvarez Díaz. IES Josep M. Llopart

Aina Gomis Sintes. IES Son Pacs

PODER DIR LA VERITAT ÉS TENIR VALOR

Arànzazu Lepe Oyaga

2n d'ESO / IES Son Rullan

ERA DIJOUS. EL PROFESSOR ENS VA VOLER EXPLICAR ALGUNA COSA QUE no vàrem escoltar. Fins que sentírem la paraula *concurs*. Quan va dir això, començàrem a posar-hi atenció. Ens va dir que teníem la possibilitat de participar en un concurs d'escriptura juvenil. Després de dir-nos com havia de ser el relat, ens va donar uns minuts per començar-lo. A mi m'encanta escriure relats, així que en un segon ja estava inspirada. Vaig començar a escriure i els meus companys varen fer el mateix. Va passar una estona i na Carol, una companya meva, va voler veure el meu relat. Em va dir que era genial. Segons ella, jo som tota una professional i ells no tenen cap possibilitat de guanyar si jo concurs.

Quan vaig arribar a casa no feia més que pensar en el que m'havia dit na Carol. Jo som molt bona escrivint històries, encara que no tant com per dir que som tota una professional. Però potser ella tenia raó. Potser no hauria de participar-hi. Sempre guany jo aquestes coses, i ells es mereixen una oportunitat. Vaig decidir no participar-hi.

El dia següent varen entregar tots els relats. El professor ens va anunciar que prest ens dirien els finalistes del concurs.

Varen passar tres dies. El profe va entrar a classe amb un munt de papers desordenats. Així que els va ordenar un poc, ens va dir que ja estaven decidits els finalistes, i que eren cinc, entre els quals hi havia na Carol. Em va estranyar, ja que ella no sol ser molt original escrivint relats. També ens va anunciar que el divendres, en el saló d'actes, anunciarien el guanyador del concurs. Jo no concursava, però vaig decidir anar-hi.

Divendres la sala d'actes era plena. Va pujar el nostre professor a l'escenari i tothom va callar. Va donar les gràcies a tots els participants. Després hi varen pujar els finalistes. Quan ja estaven tots damunt l'escenari, el professor ens va anunciar el que tots volíem sentir: el guanyador del concurs. El guanyador va ser... na Carol! Com podia ser ella? Si molta imaginació no en té. Bé, de totes maneres m'agradava que fos ella la guanyadora.

Com que va ser la guanyadora, va haver de llegir el relat davant tothom. Va començar a llegir. El relat m'era familiar. Vaig escoltar amb atenció i... era el meu relat! No m'ho podia creure!

Quan va acabar de llegir, el professor va pujar a l'escenari amb un trofeu. Era molt bonic i enorme. Vaig veure na Carol que tremolava un poc. I just abans que li donés el premi va cridar: "No puc permetre-ho! Aquest premi no ha de ser meu! Aquest relat no és meu... és de na Lluna." Vaig pujar a l'escenari i li vaig donar una abraçada. Ella em va voler donar el premi a mi, però no vaig deixar que ho fes. Em va copiar el relat, però havia tingut el valor de dir davant tothom el que havia fet, n'estava orgullosa. Ella es mereixia el premi.

SIGNAT, JORDI

Laura March Rovira

2n d'ESO / Col·legi La Immaculada

ESTIMAT XAVIER,

Et trob molt a faltar, esper que t'ho estiguis passant bé. Aquí tot segueix igual, encara que no és el mateix sense tu. Et pareixerà estrany, però l'altre dia en Mateu i jo recordàvem aquell dia que ens varen castigar després de classe, però arribàvem tard al concert, i sense gens de por, vàrem sortir per la finestra quan la mestra no mirava. Que bé que m'ho vaig passar! M'encantaria tornar a aquell dia.

Cuida't, amic meu!

Signat, Jordi.

Estimat Xavier,

Com estàs? Esper que bé. Supòs que no et deu molestar que t'envii tantes cartes. És que ho has d'entendre: t'enyor i em sent sol. Saps què va passar ahir a classe? A la fi vaig treure el meu primer deu a matemàti-

ques, tot gràcies a tu, que em vares ajudar a entendre les arrels quadrades. Va costar, eh? Bé, és que a vegades puc ser un poc orgullós.

La veritat, no sé què faré sense tu.

T'estim molt, amic!

Signat, Jordi.

Estimat Xavier,

Aquesta és la carta número 365 que t'envii, avui fa exactament un any que te'n vares anar. Encara així no hi ha hagut cap resposta. Jo supòs que deu ser perquè el correu no és molt eficaç allà on et trobes.

No t'ho prenguis malament però crec que ja és hora de passar pàgina. He decidit que aquesta és la darrera carta meva que rebràs.

Xavier, amic meu, vull que sempre tenguis present que mai t'oblidaré, que has estat i seràs sempre el meu millor amic. No t'amoïnis, segur que ens tornam a veure qualche dia...

Però que estic dient! No puc més! No puc més! Et necessit i vull que tornis ara mateix!

Per què? Per què vas haver de ser tu la víctima d'aquell accident? Per què la vida és tan injusta? Per què? Per què t'has mort?

T'enyor, Xavier. No puc viure d'aquesta manera, no puc, em costa molt.

Signat, Jordi.

La humanitat només
pot alliberar-se de
la violència per mitjà
de la no-violència.

TRAFICANT

Esther Vich Gornals

2n d'ESO / IES Joan Alcover

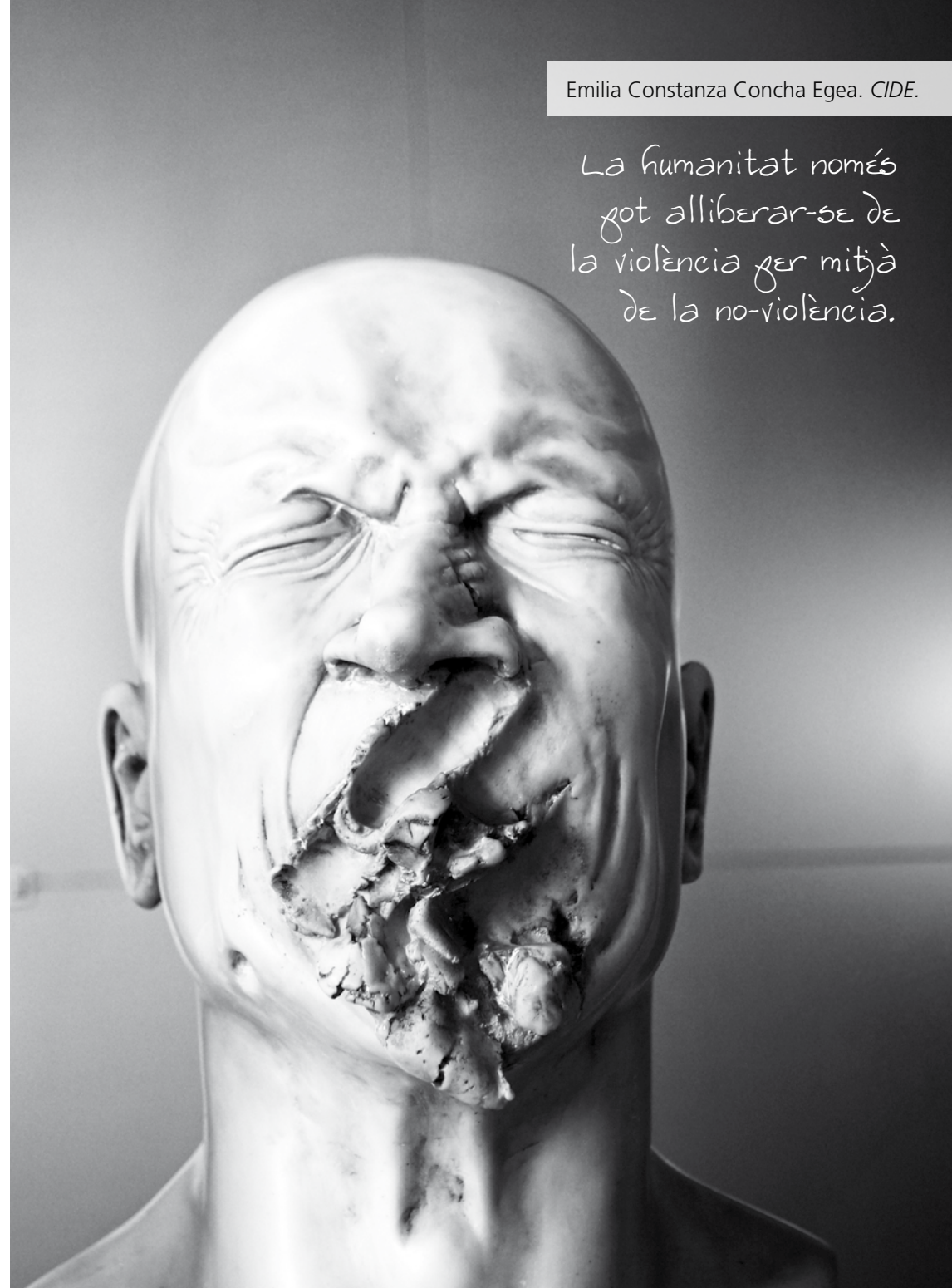
ELL VA ENTRAR RÀPIDAMENT A LA CUINA: NINGÚ SABIA A QUÈ ES DEDICAVA.

Es va adonar que el problema era que mai entrava gent al restaurant i va trobar la solució: ja que la droga és addictiva podria posar-ne al menjar!

En uns dies varen començar a entrar-hi clients. Cada dia repetien i hi tornaven amb més gent. Tot rutllava bé fins que es va passar en la dosi: queien d'un en un adormits. Deu, vint, trenta... No sabia què fer ni com desfer-se de tanta gent.

Li varen passar mil coses pel cap: tirar-los a la mar, dur-los amb furgoneta a un descampat, enterrar-los, trossejar els cossos, enviar-los per correu a l'estranger, etc.

De sobte, trobà la solució: el plat estrella del restaurant seria a partir d'ara pilotes de carn perfumades amb herbes naturals.

COMENCEN LES REBAIXES

Folusho Solomon Ewedimu

2n d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

“GRÀCIES A DÉU, JA HAN ARRIBAT LES REBAIXES! ESPERO TROBAR ALGUN vestit ben espectacular i barat per a la festa d'en Trey. Vull estar ben bonica per a en Trey, així ell em triarà a mi per al ball de graduació de l'Institut. Així podré demostrar a n'Eva, na Júlia i na Samanta que jo, na Fanny, sóc la més guapa i puc aconseguir el que vulgui i a qui vulgui.”
Un somriure pervers li il·lumina la cara.

Selena López Bueno. Col·legi Lladó

3r d'ESO

Raquel Velasco.
Francesc de Borja Moll (Arenal)

Jero Jaume Clar.
Col·legi Madre Alberta

QUI VA DIR QUE DECLARAR-SE ÉS FÀCIL?

Bàrbara Ballesteros Sendra

3r d'ESO / IES Guillem Sagrera

ENS HEM DE POSAR A LA PELL D'UN ENAMORAT I D'UNA ENAMORADA, QUE SABEN que estan enamorats però no saben com declarar-se. L'escena transcorre a un parc mentre passegen.

ENAMORADA: Bé i... t'agrada algú?

ENAMORAT: Com que si m'agrada algú?

ENAMORADA: Que si estàs enamorat d'algú!

ENAMORAT: Aah... bé, sí. Hi ha una al·lota...

ENAMORADA: La conec?

ENAMORAT: Sí.

ENAMORADA: Com es diu?

ENAMORAT: No t'ho diré!

ENAMORADA: Per què?

ENAMORAT: Perquè no vull.

- ENAMORADA: Venga..., digues-ho.
- ENAMORAT: T'he dit que no i és que no.
- ENAMORADA: Des de quan ets tan misteriós?
- ENAMORAT: I des de quan tu fas interrogatoris?
- ENAMORADA: (*silenci*) Va, no t'enfadis.
- ENAMORAT: No m'enfad. És només que ...
- ENAMORADA: Sí?
- ENAMORAT: Ja saps que no m'agrada que em facin preguntes.
- ENAMORADA: És que si tu no em dius qui és, ho he de descobrir.
- ENAMORAT: Jo crec que sí que saps qui és, però no ho vols dir.
- ENAMORADA: Ara sí que m'he perdut. Com és, com es diu, qui és!?
- ENAMORAT: És una noia de setze anys, d'aquí a poc complirà els des-set. Té un germà gran, viu amb els seus pares a prop de l'Institut, és morena amb els cabells llargs, du ulleres perquè de lluny no hi veu i encara que no li agrada posar-se-les li queden genial.
- ENAMORADA: Crec que ja em sona un poc. Segueix.
- ENAMORAT: És més baixeta que jo, però no té mal cos. És simpàtica i té un amic que és molt "sexy" ... Ah, sí! I ara li agrada fer interrogatoris.
- ENAMORADA: Mira que em sona, eh, però ara no sé qui és.
- ENAMORAT: I tant que et sona. Ets tu, beneita!
- ENAMORADA: Ja ho sabia! I des de fa temps!
- ENAMORAT: I per què no m'ho has dit abans?
- ENAMORADA: Perquè volia sentir com ho deies...
- ENAMORAT: (*silenci*) T'estimo.
- ENAMORADA: Això és el que esperava...

Els enamorats es besen i es tanca el teló.

Fi!

DIARI

Bàrbara Ballesteros Sendra

3r d'ESO / IES Guillem Sagrera

Dimarts 9 d'agost de 2010:

ESTIMAT DIARI, L'ALTRE DIA VAIG TENIR UN ACCIDENT, PERÒ PER SORT en vaig sortir il·lesa. Els pares es varen preocupar molt i crec que estan enfadats amb mi, i m'ignoren. No és la primera vegada que m'ignoren quan s'enfaden, però aquest vegada és massa. Ja puc posar-me davant d'ells que ni em miren. Els donaré un poc de temps, a veure si els passa.

Divendres 12 d'agost de 2010:

Amic diari, crec que ets l'únic que em fa cas. Els pares ni em miren encara, els meus amics vénen, xerren amb la mare i se'n van, sense dir-me res. No ho entenc. Tan greu va ser? L'home anava borratxo, no és culpa meva !

Diumenge 14 d'agost de 2010:

Ja no puc més, me'n vaig d'aquí per sempre. Ha estat un plaer poder xerrar amb tu, el meu únic amic de veritat. Fins una altra.

Troben un diari escrit per un “esperit”

El diari pertany a la difunta Mònica Romero, que va morir el diumenge dia 7 a causa d'un accident. La mare, Maite Gràcia, va anar a la seva habitació i es va posar a llegir el diari de la seva filla, i es va adonar que les últimes tres entrades eren de dies posteriors a la seva mort. En aquestes entrades suposadament na Mònica es queixava que tothom la ignorava. “Nosaltres notàvem la seva presència” afirma Carlos Romero, el pare.

Diario de Mallorca, dimarts 17 d'agost de 2010

Neus Pou Amengual.
Col·legi Sagrat Cor.

PREFERESC VEURE
EL MÓN DES D'UN
ALTRE ANGLE.

EL SECRET

M. Magdalena Bastida Antich

3r d'ESO / IES Son Rullan

TENIA DOTZE ANYS. VIVIA AMB MON PARE I LA MEVA GERMANA CLÀUDIA, que era bastant més gran que jo, en un pis enorme al centre de Palma. La mare havia mort ja feia dos anys, i a la tristesa d'haver-la perduda (l'adorava) s'afegí d'immediat el pes de la tendresa constant, exasperant, de Clàudia. Sempre m'havia tractat com un infant, però des que va assumir el paper de mare substituïda m'ofegava sense treva.

—Que la mare morís no vol dir que tu puguis tractar-me com un nin petit. No som el teu fill.

La primera vegada que em vaig atrevir a dir-li-ho es va quedar dolguda de veres, crec fins i tot que va plorar d'amagat. Després, sabent que li feia mal, li ho repetia quan es posava insuportable en el personatge de madona de la casa, però amb això ella no feia més que redoblar la preocupació obsessiva pel meu benestar. Jo contestava aferrant-me als records de la meua mare, les fotos, la roba als armaris (la seva olor, la seva olor...), els llibres que m'havia regalat. Clàudia em renyava: ho has

de superar, el que fas és malaltís. Llavors era jo qui s'indignava. Vaig arribar a pensar que era una forma de venjança.

La situació es va fer insostenible. Un dia Clàudia va entrar a la meua habitació mentre jo mirava les fotografies de boda de ma mare. Va ser quan va perdre els papers i, enfurismada, va clamar que era boig. Me les va agafar i em va dir que no me les tornaria en molt de temps. La vaig seguir, escridassant-la, i vaig veure com les guardava dins el darrer calaix del canterano gros i tancava amb clau. El canterano mai no es tocava. Sabia que mon pare hi guardava els papers importants, les escriptures de propietat, el testament de la mare (plorava quan el llegia aquella tarda, fa dos anys), les accions. Ignorava on es guardava la clau, però no em vaig resignar; des del primer moment la vaig cercar afanyadament, sense èxit. Ho vaig girar tot: els matalassos (vaig trobar dues mil peles), els calaixos i el gran armari de roure del dormitori de mon pare. Pel que fa a la petita capsua per a les claus que ell sempre tenia damunt la taula, no em va caldre ni obrir-la per saber que la clau que jo cercava no hi era, allà.

Varen passar setmanes, i ja estava a punt de donar-me per vençut quan la vaig trobar per casualitat. Mon pare, melòman patològic, tenia una extraordinària col·lecció de vinils. La clau era dins la *Simfonia del nou món* de Dvorák, just el que el professor de música ens havia demanat que escoltàssim.

Com un lladre a ca meua, vaig ficar-me a la seva habitació i, quan me'n vaig témer, ja tenia el calaix obert que em convidava a mirar. Una vegada amb les fotos a la butxaca, em vaig aixecar. De sobte, vaig veure un àlbum antic que no havia vist mai.

Era de l'abril de 1967, un mes abans del meu naixement. A quasi totes les imatges sortia mon pare amb els padrins, però ni rastre de ma mare. La vaig cercar encuriós a totes les pàgines per poder veure com estaria de graciosa amb la seva panxa. Res. Però en girar la penúltima

pàgina em vaig topar amb la cara de ma mare, i em vaig quedar de pedra. Quan hauria d'estar de vuit mesos mostrava un ventre totalment pla. Com era possible? “La data és errònia.”, em vaig repetir. “La data és errònia.” Em va distreure el llibre de família. Mai no l'havia vist, perquè tot allò dels documents ho manejava mon pare en privat. No hi érem tots. La mare, el pare, na Clàudia... , però no jo. Sentia calfreds per tot el cos. Em vaig fer netes les ulleres. I llavors aparegué el segon llibre.

—Què hi fas, aquí?! —va xisclar horroritzada Clàudia. Havia tornat sense que jo la sentís.

El llavi inferior em ballava, però per fi ho vaig dir:

—Tu... és veritat que ets la meua mare?

—Carles... —va inspirar, intentant pensar en una resposta— Jo era molt jove, i...

—Per què no m'ho vàreu dir? —La veu quasi no em sortia.

—Jo només tenia desset anys —va dir, fent sanglots—. El jove amb qui estava va marxar, i em deixà embarassada. No podia fer que els pares afrontassin aquella vergonya. Vàrem passar una temporada a Barcelona, on no ens coneixia ningú, i quan tornàrem diguérem que la mare t'havia tengut.

—Però no m'ho contàreu mai...

—No ho hauries entès! Fins i tot ara em jutges —plorava i es tapava la cara amb les mans—. Em sap moltíssim de greu, nin meu.

Em vaig acostar, assimilant-ho. A la ment m'afloren imatges de na Clàudia i jo jugant als pares i les mares, ella fent de mare i jo de fill malalt; d'ella, que em repetia que m'estimava més que a ningú, amb aquella tendresa que em resultava embafadora i que ara entenia a la fi. Sense pronunciar una sola paraula, la vaig abraçar i ens quedàrem una estona així, escoltant com el vent colpejava les finestres. I em vaig sentir alleujat. De vegades els secrets són necessaris per garantir un cert ordre, però són també un tumor obscur que ens emmalalteix sense saber-ho.

EXPLOSIÓ D'AMOR

Clara Bergas Rotger

3r d'ESO / IES MADINA MAYURQA

FEIA DUES SETMANES QUE NO EL VEIA I AQUELL DIA HAVIA VENUT A cercar-me a l'institut. Vaig abraçar-lo i ens vam posar el casc, vaig pujar a la moto i vam partir. Aquell “bruum-bruum” que feia quan canviava la marxa m'encantava, notar que em pegava tot l'aire i jo m'aferrava a ell. Era màgic.

Vam creuar uns quants semàfors en ambre i fèiem ziga-zaga entre els cotxes; de cop un camió va creuar en vermell, es va sentir un gran “paaam” com si hi hagués hagut una gran explosió, es veia foc i se sentien forts “aaaah!”

Vaig despertar a l'hospital. Ell estava estirat al llit de devora, inconscient.

UN DIA QUALSEVOL DE L'ANY 2013

Pere Bibiloni Coll

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

LES SET EN PUNT DEL MATÍ. LA JÚLIA AGAFA EL SEU COTXE I PARTEIX CAP a Palma a treballar. Posa la calefacció en marxa i encén la ràdio. Ben aviat la son i la peresa desapareixen i els nervis i la preocupació s'apodoren d'ella. Quins problemes es trobarà avui a l'oficina? Veurà com el seu sou disminueix un altre cop? Despatxaran qualche company? O, pitjor encara, la despatxaran a ella? Les mateixes preguntes es repeteixen a totes les ments dels treballadors que es dirigeixen a fer feina: la inquietud i el malestar es respiren a tots els llocs de treball.

UN MATÍ AMB PRESSES

Agustina Boumouchakian Martín

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

EL DESPERTADOR VA SONAR, VAIG MIRAR L'HORA I EREN LES 7.30 H. VAIG pensar que era prest, que tenia temps suficient per estar llesta i sortir a les nou; així que vaig decidir dormir una estona més. El clàxon d'un cotxe em va despertar quan faltaven deu minuts per a les nou, no recordava tenir res a fer, però vaig aixecar-me igualment i vaig anar a la cuina a fer-me el berenar. A la gelera hi havia un paper que posava: "9.30 h Entrevista". Em va caure la llet a terra en recordar que havia quedat al centre de Palma per a l'entrevista de treball. Vaig vestir-me i arreglar-me molt de pressa. Quan vaig arribar-hi ja eren gairebé les deu, hi havia el director de l'empresa esperant-me amb cara de pocs amics. Sabia que l'entrevista no tindria un bon començament...

SENSE PACIÈNCIA

Marcos Cañellas Lorenzo

3r d'ESO / Col·legi La Immaculada

NO HO AGUANT MÉS! LA MEVA FAMÍLIA NO HA DE TRACTAR-ME COM SI fos un ignorant! De fet, sóc més intel·ligent que qualsevol d'ells. Ara mateix estic a uns nou-cents metres de la meva antiga llar, i no vull tornar-hi més, mai més: res de sentir que em parlen com si fos tan inútil que no els entenc. Prou del fastigós menjar de llauna. Amb els meus pensaments no me n'he adonat: ja és de nit. Crec que avui dormiré en aquella plaça. Quina mala sort! És plena d'aquells adolescents tan agressius i poca-soltes. Provaré de passar sense que se n'adonin. Ja duc tres minuts caminant i sóc a la meitat de la plaça, però no veig res, hi ha massa adolescents i em dificulten la visió. A més, ara pareixen atordits, crec que és degut a aquella beguda que tenen: cervesa. Oh, no! M'han vist! I m'estan llançant pedres, quins bèsties! He de tornar a casa, almenys allà no em fan mal. He estat un ruc d'anar-me'n. Ara enyor el meu pinso, el meu bol d'aigua, la meva bolla de tennis...

LLUITANT PER ELLA

David Castel Pulido

3r d'ESO / IES Politècnic

MENTRE JUGAVA I PASSEJAVA AMB ELLA, ARRIBÀREM A UN LLOC MOLT OSCUR on hi havia sis adolescents que bevien i fumaven. De sobte vàrem tenir molta de por perquè ells ens començaren a enrevoltar per agafarnos. Aleshores, vaig decidir lluitar amb ells i tanta era la força que tenien, que el darrer va aconseguir llençar-me molt lluny. Presos del pànic començarem a córrer, però ells ens encaçaven. Ella va caure i la varen agafar. Jo, espantat, em vaig tirar damunt ells i els vaig deixar ferits. Ella estava tan adolorida i plena de cops, que gairebé no tenia forces per caminar. Finalment, vàrem arribar a un veterinari i la va salvar.

L'ÚNICA SORTIDA

Danilo Chávez

3r d'ESO / Col·legi Manjón

LES VINT-I-SET PASTILLES DE DROPICINE JA NO FEIEN EFECTE. PER SORT o per desgràcia, tu ja sabies quina era l'acció que havies de prendre. Radical? Tal vegada. Però també l'havies de tenir en compte a ella. Na Janine, la teva filla petita de 9 mesos, bé la filla petita o l'única, més ben dit. No sabies com, però ella sempre s'adonava de què et passava pel cap. Eren el seus ulls els que sempre t'inspiraven i et donaven un cop de força per continuar. Vas voler reflexionar i cercar el nucli de tots els teus problemes, però en aquell moment de desequilibri mental va ser massa fotut per a tu.

Tothom pensava que eres una gran persona, que encara que tinguessis aquella horrorosa malaltia, eres molt bona persona. Però no, evidentment no estaves capacitat físicament, i psicològicament molt manco, per continuar lluitant per les teves obligacions. Tombat al teu llit, així era com tu estaves, a prop del bressol de na Janine. Pensant... per què? Ella no tenia cap culpa del que t'estava succeint, ella sabia el

que passava, però, lògicament, ella no tenia cap solució. Ella era capaç d'intentar consolar-te, però poc més podia fer na Janine. Pobre il·lusa que no podia predir el que li passaria. Pobre il·lús que no sabia com encarar el dia a dia en aquest món ple de cinisme, on no pots tenir la mínima deficiència mental perquè això ja provocarà un repercussió a la teva vida quotidiana. No parlo de la malaltia, sinó dels prejudicis que porta aquesta. Quina inseguretats havies de tenir per voler fer el que volies dur a terme, quanta esquizofrènia, quanta crueltat, quanta immoralitat, quanta falta de... valentia? Sí! Sí que era de poca valentia l'acció que volies acomplir; era menyspreable, crua i poc coherent.

Ja està, ara ja sí. T'aixeques, et mires al mirall, fas l'últim sospir, et lledes les llàgrimes. Agafes na Janine i, sí, exacte, li dones l'últim petó. Ella ja comença a tremolar, sap que res bo i net ocorrerà ara mateix. Agafes l'arma, l'apuntes cap a ella, ella tanca els ulls i comença a plorar, i tu també plores..., però no, no era ella la culpable, sinó tu, recordes? Llavors, per què no efectues l'acció? Tal vegada et falta força de voluntat? No importa, ets patètic, i, saps per què? Perquè estàs a terra ple de sang que no és teva. Desperta! I reflexiona, perquè ella no es mereixia aquest final. I, després de tot això, sigues sincer: has pogut reflexionar? No, ni tan sols ho has intentat.

Katherine Piedrahita
IES Juníper Serra

EL RUSC

Núria Fernández Zuzama

3r d'ESO / Col·legi La Immaculada

VET AQUÍ UNA VEGADA, UN GRUPET D'ABELLES QUE FEIEN FEINA PER A una reina molt estricta, fins que un dia la tasca es va retardar més del que tocava. Les pobres abelles, preocupades per l'humor de la reina, volaren ràpidament cap al rusc. En efecte, l'abella estava enfadada i les castigà a fer el doble de feina. Aquestes, que no suportaven més les seves escridassades, decidiren recollir les opinions de les altres abelles sobre la reina. Moltes de les opinions coincidien: que si era massa estricta, que si els càstigs no tenien cap base... i un dia, a trenc de l'alba, anaren a la seva cel·la i li mostraren per escrit les opinions del col·lectiu. Pel bé del rusc, la deixaren al carrer i tengueren un rusc igualitari on les opinions de totes es tenien en compte.

DIT I FET

Victor Ferrà Abril

3r d'ESO / IES Madina Mayurqa

BON DIA, SOM EN FELIP PERÒ TOTHOM M'ANOMENA FLIP PERQUÈ EL meu germà petit no sap pronunciar encara la e de Felip. Jo, com la resta de les persones, som un noi corrent amb els meus problemes i la seva colla, però nosaltres tenim un joc que cap altra banda coneix. L'anomenam "Dit i fet". Es tracta d'agafar una frase feta i passar-la a la realitat. Per exemple: agafam la frase "Quedar-se amb la boca oberta" i, a qui li hagi tocat en el sorteig, ha d'aguantar un llarg temps amb la boca oberta. Aquest joc ens encanta i cada dissabte ens reunim al solar que hi ha al davant de la casa d'en Pep. En Pep és un noi alt i astut, i també és un dels quatre membres de la meva colla, sense comptar-me a mi. Sempre que quedam, en David, que és el més jove del nostre grup, duu una càmera de vídeo per a gravar les nostres estranyes proves de "Dit i fet". El dissabte passat va ser el millor perquè li va tocar en el sorteig a en David la frase feta "Cercar l'agulla en el paller", però com que no teníem paller en David la va haver de cercar a l'arena que hi havia al parc de davant

ca meva. David no la va trobar i, al cap de dues hores i deu minuts ho vàrem deixar córrer. Després li va tocar a na Jerònia, la meva xicota des de feia més d'un any. Aquesta vegada la frase feta era "Cosir-se la boca", però només es va haver de tapar la boca amb un esparadrap durant una hora. Mentre passava el temps vàrem tornar a fer el sorteig i li va tocar a na Clàudia, una noia baixa però amb molta alegria, la frase feta d'"Estar amb l'aigua al coll". Aquesta va ser la millor perquè com que només teníem una ampolla d'aigua, la va haver d'aguantar durant mitja hora entre el pit i la mandíbula inferior. Però no ho va aconseguir ja que ho va deixar als deu minuts perquè li feia molt de mal el coll. Quan va acabar na Clàudia, na Jerònia es va poder treure l'esparadrap de la boca i vàrem fer l'últim sorteig. Per sorpresa meva no em va tocar, sinó que li va tocar a en Pep la frase feta "Matar el cuc" i consistia a menjar-se un cuc. El més difícil fou trobar el cuc però quan el vàrem tenir en Pep es va armar de valor i se'l va menjar amb dues mossegades petites però decidides. Quasi ho trec tot per la boca!

Aquell dia va ser molt divertit i per això hi continuam jugant. Però no significa que vosaltres hi hagueu de jugar també, i si ho feu no n'assumesc les conseqüències.

Bon dia.

UN DE TANTS

Romericgil Languita Leal

3r d'ESO / Col·legi La Immaculada

ELL ESTÀ ASSEGUT A LA SEVA CLASSE, ESCOLTANT LES LLIÇONS DEL PROFESSOR. Està molt avorrit, tant que quan escolta el professor agulles imaginaries punxen el seu cervell. La seva cara expressa un avorriments i un patiment extrems. La seva vida és molt simple i monòtona. Les seves notes no són ni les millors ni les pitjors. No té molts d'amics perquè és molt simple i perquè no té ganes de fer-ne més. A la seva classe hi ha els típics estudiants. No necessita fer alguna cosa especial per divertir-se, la seva classe i l'Internet són les dues coses que necessita per passar-ho bé.

No té el desig de canviar el món. Ell vol viure feliçment, una vida simple.

Aquest és el meu desig fet realitat, aquesta és la meua vida.

PURA COINCIDÈNCIA?

M. Pilar Martorell Nadal

3r d'ESO / IES Josep Maria Llompart

ESTAVA PREPARADA PER SORTIR I EXPERIMENTAR EL QUE ERA LA VIDA: EL meu germà m'esperava amb ansietat.

A més, era un dia molt especial. El meu germà complia anys i quan la meua mare va començar a tenir contraccions, la nostra llar no estava preparada per al meu naixement; volien que nasqués a casa.

La meua mare era a la cuina amb les primeres molèsties i la festa seguia. Tothom se'n va anar i varen començar a preparar-ho tot. Era tard. Naixeria a ca meua i ho volia fer aquell dia.

Les deu de la nit: començava a ser hora de sortir però no tenia l'impuls suficient.

Les onze de la nit: semblava que ja no hi havia temps, les esperances minvaven; però la meua mare no desistia, ho desitjava amb tot el seu cor.

Les onze i mitja de la nit: el desig es compleix. El camí era llarg però vaig veure la llum.

Hi havia molts somriures i molta gent que m'esperava. Per a mi va ser una gran festa veure la casa tota decorada i tanta alegria.

Qui més content estava era el meu germà! Per a ell havia estat el millor regal d'aniversari que un pot desitjar! D'ençà d'aquell any el nostre dia va ser el 29 de desembre.

Així i tot, hi havia èpoques que no m'agradava ni la data en que queia, ni la coincidència del dia. Sempre era la més petita del meu curs i, a més, quan un germà fa la festa d'aniversari sempre et rebotja algun regal cap a tu, i en el nostre cas no passava.

Això dels regals ara ja no té importància, ja que m'he anat fent gran i m'és igual, però el que sí que en té és ser de finals de desembre. Sempre, quan estic amb gent de la meva edat, puc dir que som la més petita, ja que no hi ha molta gent del 30 o 31. Si un és de gener pot dir que és el més gran, però sempre hi haurà qualque repetidor a la classe, i ja no ho serà.

Una altra cosa que sí que no duc bé és que quan he complit els anys que em pertoquen i començam l'escola un altre pic estic molt contenta perquè he fet anys, però hi ha gent que tot d'una celebra els següents, i això és una cosa que em fa molta ràbia. Mai seré la gran de la classe.

Amb el temps conec més gent de desembre i qualque persona que també viu un fenomen tan extraordinari com el meu: la coincidència de data d'aniversari amb un germà. Si s'hagués volgut programar, difícilment s'hauria aconseguit.

És el destí el que fa que aquests fets tan meravellosos passin.

RETALLABLES

Raül Modino Colom

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

LA MANIFESTACIÓ ÉS DIMECRES A PALMA. ELS JOVES INDIGNATS ANIRAN a l'Ajuntament a intentar aturar les retallades en educació. Abans hauran fet una recollida de firmes. L'educació és important per a ells. S'hi juguen el futur.

Després recorreran els carrers de Palma des de l'Ajuntament fins a la Conselleria d'Educació, fent tant renou com puguin i cridant eslògans.

Un cop allà, tornaran a cridar:

“ELS ALUMNES NO SOM RETALLABLES”.

EL NAIXEMENT

Tomeu Quetglas Gomila

3r d'ESO / IES Josep Maria Llompart

HAVIA SENTIT PARLAR D'ELLS, PERÒ MAI NO ELS HAVIA VIST. EM DIGUEREN que era com una gran família, que rebien tothom amb les mans obertes. I ara estaven pendents del nou esdeveniment.

Per això em dirigia cap allà, a donar-los suport. El camí era llarg i cansat, però valia la pena veure aquella meravella.

Es feia fosc i uns bons pastors em convidaren a dormir vora el foc.

Aquella nit era l'elegida, un missatger sortí d'entre els arbres tot alterat i ens ho comunicà: ja havia tengut lloc. En aquell instant se m'omplí el cor d'alegria i felicitat.

Ningú no entenia el que havia dit, ja que tots eren forasters i vaig decidir explicar-los-ho.

Quan sortí el sol, vaig seguir el meu recorregut. De sobte, sorgí un imprevist: m'havia perdut! Quan era a punt de rendir-me... apareguren cinc reis ben vestits muntats en camells: un era negre, l'altre roig i els tres darrers, blancs. Em digueren que anaven al mateix lloc que jo i

que es guiaven a través d'un estel del qual sortien quatre ratlles de llum; ells l'anomenaven *estelada*.

Vaig decidir acompanyar-los. Pel camí em digueren que anaven a donar-los un "reconeixement" cada un en nom del seu lloc d'origen. No vaig entendre res fins que vàrem arribar.

Vàrem veure un cartell que posava "Països Catalans", vaig seguir i allà hi havia tots els catalans reunits (balears i valencians també) que rebien la gent. Però el que esperaven amb més impaciència fou el gran reconeixement dels reis.

Ho vàrem celebrar molt i tot el món reconegué el naixement del nou estat.

Bel Llull James. *IES Pau Casesnoves (Inca)*

La diversitat acolorix la vida.

NINGÚ VA ESCOLTAR, PERQUÈ A NINGÚ LI IMPORTAVA

Pilar Ramis d'Ayreflor Frontera

3r d'ESO / Col·legi Jesús Maria

I EM VAIG QUEDAR SOLA, ENMIG D'UNA REALITAT ESTÀTICA I INERT, EN una habitació amb les parets nues, amb mobles inútilment amuntegats a les cantonades. Tot era penombra excepte la llum de la lluna que entrava per l'habitació. Em vaig acostar a la finestra per observar el silenciós camp que s'obria davant dels meus ulls, la llum de la nit banyava el jersei amb una llum tènue. Les capçades dels arbres es marcien al compàs del vent suau i la humitat em refrescava la cara. Vaig tancar els ulls i vaig deixar que la tristesa m'inundàs amb el seu gèlid alè. Foren tantes vegades les que vaig pregar i plorar allò que havia perdut... Em sent derrotada, i no obstant això romania dreta sostenint les llàgrimes. Era terrible saber que tot el que vols es deteriora al teu voltant i no pots

fer res. Ningú et comprèn, la vida se t'ennuola. Fent una ullada enrere, tot era buit i silenciós, banyat pel record d'abans. Mai m'havia sentit tan sola, el fet de respirar ja em feia mal. Sempre diuen que plorar no paga la pena, però el que no saben és que jo lluit amb llàgrimes als ulls. Record la llum d'un somriure, el ressò d'un murmuri, paraules d'adéu. Llàgrimes i un dolor intens. Ja no tenc por de la tristesa, parl i ball amb ella. Ja estava tipa de recordar que havia d'abraçar-me a fets impossibles. Em vaig incorporar i vaig caminar fins a la meitat de l'habitació, parets nues, com si volgués esbrinar el que hi havia penjat fins avui. Em vaig asseure amb l'esquena recolzada a la paret: la meua vida és una cançó, trista i callada per no pensar en res ni amb ell, però se'm feia impossible.

El seu somriure se m'havia clavat a la ment, igual que el seus cabells descambuixats i la llum del seu somriure. Vaig tancar els ulls i em veia al seu costat, mai hi haurà res igual, no hi havia res comparat amb aquella sensació de felicitat mentre escoltes la suau melodia del seu somriure. Supòs que no he tornat a ser la mateixa des d'allò; aquella noia que reia i plorava de felicitat ja no hi és; jo la vaig enterrar. No recordava amb exactitud l'última vegada que vaig riure sense haver de fingir, perquè tots ens amagam darrere d'una màscara que somriu. El records s'amunteguen i m'asfixien, no em deixen oblidar. El meu cor mai aprèn, s'illusiona i es trenca, ja no viu ni batega, només recorda i calla però ja no parla. Els meus somnis es tenyeixen de negre, es trenquen, s'acaben. Vaig tancar el meu cor amb clau, i la clau la vaig enterrar a la terra erma de la meua ànima per raons de supervivència; no volia morir encara més en vida. Ara bé, supòs que no hi ha cap garantia que aquest món sigui fàcil.

Vaig treure els auriculars i vaig pressionar el *play*. Tots necessitam aquella melodia que bressola l'ànima quan la nit es llarga. Sentia que observava la vida darrere d'un vidre entelat, que l'únic que em recordava que som viva és el dolor, que creix cada vegada més en mi i em

treu la inspiració que vessa de la tristesa. Sentia la mirada inquietant de la soledat que em pessigava i alhora em martiritzava. Sentia el desig de rendir-me, la por i la impotència es varen apoderar de mi. Espantada, em vaig aixecar i vaig arrencar a córrer escales avall. En sortir vaig trobar núvols de pluja. Dins meu sentia el batec del meu cor cada vegada més fort, com si m'hagués d'explotar. Faria qualsevol cosa per estar lluny, i no sentir la boira que m'envolta i em confonia de camí. Tot d'una una esclatxa em portà a una immensa foscor. No quedava res, no hi havia aire, ni un buf, només fred. I vaig seguir allà, durant un temps que semblava una eternitat, envoltada de més foscor i silenci, turment i dolor. I allà restava, amb les mans humides de tantes llàgrimes vessades. Vaig cridar, però ningú va escoltar, perquè a ningú li importava.

Martina Yozzi Lahore.
IES Joan M. Thomàs

LA MILLOR CASUALITAT

Aloma Riera

3r d'ESO / IES Son Rullan

AQUELL DIA JO ESTAVA MOLT NERVIOSA. ERA UN DIA FRED I GRIS DE novembre. Havia tornat de l'escola, com sempre sense moltes ganes de tornar-hi l'endemà. La meva mare em va preguntar què tal el dia, com feia habitualment, i jo deixant les coses al saló vaig començar a parlar contant-li que havia estat amb na Laura i alguns detalls més del meu dia. Vaig seure i quan la vaig mirar tenia un somriure estrany i els seus ulls em miraven intensament. Em va dir que tenia una sorpresa per a mi, però que per saber quina l'havia d'acompanyar al cotxe. Vàrem baixar les dues a l'aparcament i quan vaig pujar al cotxe em va envair un sentiment de curiositat i nervis descontrolats.

Aquell dia jo estava molt nerviosa. La mare no havia aturat d'anar d'un costat a l'altre bordant i posant ordre entre els meus germans. A vegades, ser la més petita de cinc germans d'una mescla entre Schnauzer i Rater no era cosa fàcil, i a més no hi ajudava

el fet que jo era l'única femella de la ventrada. La mare ens havia dit que aquell dia era molt important per a nosaltres cinc i jo em moria de ganes de saber quina era la sorpresa que ens havia promès.

Encara no m'ho podia creure. Anàvem al refugi per a animals de Son Reus. Això només volia dir una cosa: per fi tendria un gos! Sempre ho havia desitjat i aquell dia es compliria el meu preuat somni. Quan vàrem arribar ens varen atendre molt bé i ens varen explicar que podíem triar diferents animals. Ràpidament vaig expressar el meu desig de tenir un gos, així que la mare i jo vàrem començar a passejar-nos pels espais que hi havia entre les cel·les dels gossos. Tots pareixien dir amb els seus rostres tristos: "Triam a mi, triam a mi!" Jo estava eclipsada amb tantes possibilitats, però al final em vaig decidir per un Terrier molt petit i bufó.

Encara no m'ho podia creure: ens separarien de la nostra mare i acabaríem tots al refugi d'animals, el meu pitjor somni. Ja sabia que mai sortiria d'allà. Jo no era com els meus germans. Ells eren castanys, grans, d'ulls color de la mel i molt forts; jo en canvi pareixia una bolla tota negra, petita i dèbil. Cap humà em triaria a mi com a millor amiga ideal.

La vaig trobar per casualitat, perquè al final va resultar que aquell Terrier ja l'havia demanat una altra família, i la meva mare i jo ja sortíem sense cap esperança de trobar una mascota per a mi. Jo anava amb la cara trista. De sobte un cotxe negre es va aturar davant nosaltres i en va sortir una dona amb una caixa que tenia cinc cadells. En aquell moment el vaig veure: era un cadell tot negre com el carbó que em va semblar preciós. Resulta que la mare coneixia aquella dona, una vella

amiga de feina que va preguntar si havíem tengut sort, i jo vaig respondre que no sense deixar de mirar aquell cadell. La mare quan va veure la meva mirada va demanar a la seva amiga si ens en podíem endur un i ella va respondre que sí.

La vaig veure per casualitat, vaig veure com venia cap a nosaltres, com em mirava fixament i amb una intensitat increïble. Sabia que no em triaria a mi però aquella mirada em va deixar glaçada; per això quan em va triar a mi no m'ho podia creure, va ser increïble. Per fi tenia una família i encara que tenia una mica de por, em vaig prometre a mi mateixa que seria la gossa més perfecta del món per no decebre la meva nova mestressa i futura millor amiga.

Em vaig sentir molt orgullosa de la meva mare per haver salvat un cadell d'anar a un lloc tan horrible com pot ser a vegades un refugi per a animals. Aquell dia va ser el millor de la meva vida.

Em vaig sentir molt orgullosa de saber que no tots els humans són iguals i que n'hi ha que són capaços de treure el millor de tu mateix i de fer que tenguis més confiança en tu mateix. Aquell dia va ser el millor de la meva vida.

SI ÉS EL QUE VOLS...

Victoria Sanz Vadell

3r d'ESO / Col·legi Manjón

COM TOTES LES PERSONES QUE EM RODEGEN, PAREIX QUE LA NOSTRA vida es resumeix a complir unes lleis i seguir cap a una direcció, sense demanar-nos si el que ocorre al nostre voltant influirà en la nostra vida. Per a tots, nosaltres no som més que un número en un arxiu; éssers que, en qualsevol moment, podem ser substituïts per un altre ésser amb millor capacitat que nosaltres sense cap mirament.

Tots nosaltres tenim prohibit expressar-nos i l'únic dret que tenim és el de viure. Moltes vegades, si cometem un error fins i tot aquest dret se'ns és negat.

Qui et penses que som? Penses que som feliços? O dubtes de la nostra existència quasi nul·la? Jo, que només som un número entre tants, que se suposa que ni tan sols hauria d'estar pensant això, moltes vegades dubto de si existim, i em faig aquesta pregunta: Qualque vegada hem estat els posseïdors de la nostra vida? Li ho he demanat moltes vegades al meu company, en 3207782100. Ell mai sap què contestar, com la gran majoria de companys, si es poden dir així.

Tinc un somni: sortir d'aquesta presó de metall vigilada en cada moment per màquines fredes i calculadores capaces de tenyir el gris ferro amb el vermell de la sang, sense pensar si aquell ésser que per a ells és una peça defectuosa mai hauria pogut tenir sentiments, aspiracions o qualsevol altre desig. Cada moment que pas en aquest lloc la meua por de ser substituït augmenta.

En qualsevol cas, volem saber què som? Se suposa que una vegada fórem persones, més ben dit, humans. Ara, però, som el residu d'una raça morta, que es va assassinar tota sola, quan encara era qualque cosa. Em posa trist el fet de pensar que una vegada vàrem tenir la possibilitat de ser lliures i l'únic que vàrem voler fou el que ara tenim: mort, soledat i tristesa.

Estam recollits en centres gegants en els quals mai entra la llum, on l'única companyia són éssers estranys amb forma humana, que intenten imitar la salut i la felicitat d'altres temps, per evitar que aquelles bèsties que pareixen sortides de l'infern acabin amb la poca esperança que ens queda. Cada pensament, cada sentiment, cada mort que passa davant els meus ulls em fa pensar: què hi haurà fora d'aquí? Jo, que som la suposada "persona" més estranya i amb més coneixements d'aquí, sé que hi ha dues teories: una diu que el món és mort i l'altra diu que des que els antics humans varen desaparèixer el món ha renascut. A mi m'agrada més la segona opció; moltes vegades he somiat que els meus peus trepitjaven la gespa, que sentia el sol en la meua pell juntament amb una petita brisa de vent.

Ara mateix sent que aquestes seran les meves últimes paraules, amb mi acaba la veu de la meua gent, i amb mi morirà l'últim que ens quedava d'humanitat en aquest món. Amb aquestes paraules acaba la meua vida i la dels meus companys.

UN PROBLEMA

Sebastià Seguí Perelló

3r ESO B / IES Madina Mayurqa

(EN XAVI I NA MARINA SÓN DOS AMICS ADOLESCENTS QUE ES CONEIXEN DE tota la vida. Han quedat perquè na Marina vol xerrar amb ell d'una cosa molt important. Damunt l'escenari hi ha un banc. Na Marina està asseguda, molt nerviosa. En Miquel entra a l'escenari i na Marina s'aixeca.)

MARINA: *(cridant)* Miquel! Miquel! *(mou els braços perquè en Miquel la miri)* Aquí!

XAVI: *(veu na Marina i va cap a ella)* Hola!

MARINA: Hola. *(s'asseuen tots dos)* Com estàs?

XAVI: Bé! I què es això tan important que me volies dir?

MARINA: Xavi... Tenc un problema

XAVI: Sí, això ja ho sé, però quin?

MARINA: Saps qui és en Tòmi González?

XAVI: Sí, què li passa?

MARINA: S'altre dia anàvem pes carrer i amb això que ens ficam per

un carreró i me diu que se'n va amb un amic i quan torna el persegueix un *tio* armat amb una pistola. *(fa una pausa perquè en Xavi ho paeixi)* Vam agafar sa seva moto i vam sortir disparats. Me va deixar a ca meva i no l'he tornat a veure des de llavors.

XAVI: *(Molt sorprès)* Què de què?

MARINA: Estic molt preocupada, Xavi.

XAVI: I se pot saber què feies tu amb en González?

MARINA: Sortim des de fa un mes.

XAVI: Això millora per moments! *(irònicament)* I quan pensaves dir-m'ho? *(enfadat)*

MARINA: T'ho volia dir, però ha desaparegut i necessit que tu m'ajudis a trobar-lo.

XAVI: Jo? Saps com de malament me cau aquest tros de...

MARINA: Xavi! No sé a qui més puc demanar ajuda i pensava que tu almenys me podries donar una mà...

XAVI: I per què no crides a sa policia?

MARINA: Perquè si està ficat en un *lio* el tancaran.

XAVI: *(Donant-li l'esquena)* Idò que el tanquin, segur que s'ho mereix.

MARINA: *(ferida)* Com pots dir això quan a lo millor està desagnant-se en un soterrani de mala mort? Li poden estar fent molt de mal!

XAVI: Ell s'ho ha cercat.

MARINA: *(decebudada i enfadada)* Em pensava que eres millor persona, Xavi. *(se'n va)*

XAVI: *(desesperat)* Marina, no te'n vagis! Torna per favor! *(quan ella ja ha sortit)* Per què sempre me toca a mi rebre? *(se'n va)* Marina espera, he canviat d'opinió!!

LONDRES

M. Pilar Verd Pons

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

EREN A L'AVIÓ ANSIOSES PER ARRIBAR. PORTAVEN MESOS ESPERANT AQUELL viatge, il·lusionades de tenir l'oportunitat de conèixer un país i una cultura diferents. Mallorca se'ls feia petita.

Les dues viurien un mes a Londres, coneixerien la ciutat i aprendrien molt d'anglès. Coneixerien joves de tot el món amb el mateix objectiu que elles.

Poc podien imaginar en aquell moment que aquell viatge els havia de canviar la vida per sempre. Arribaren a Londres el set de juliol, un autobús esclatà just al seu davant. Sobrevisqueren, però tot aquell horror els acompanya des d'aleshores.

Volar, ser lliure,
conèixer món,
no tenir un destí, anar
d'un lloc a un altre
i no aturar-me mai.

María Rigo. IES Santanyi.

Yago Soria Díaz. CIDE.

4t d'ESO

Idi ha moments
que et fan pensar
com és d'immensa
i complexa l'existència.

Nosaltres som com els arbres
i els nostres problemes, com
les tempestes: les tempestes
fan que els arbres tenguin
les arrels més fondes.

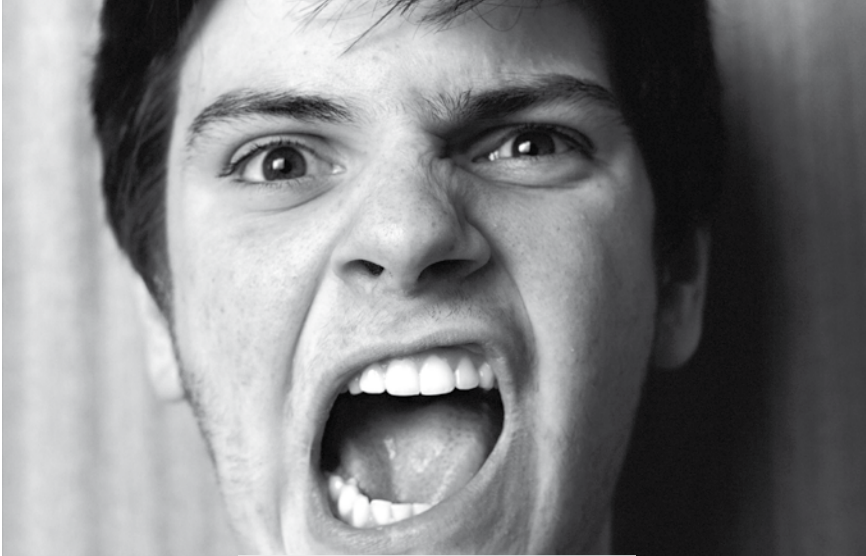
Ana Vega Marín. Col·legi Santa Magdalena Sofia

DETALL FEMENÍ

Marta Baños Picazo

4t d'ESO / Col·legi Jesús Maria

EL PRIMER QUE FEIA EN DESPERTAR ERA ASSEURE'S AL COSTAT DEL LLIT. Obria el calaix del buró i treia un revòlver negre i brillós: una Python 375 Magnum, canó de set polzades. Es ficava el canó a la boca apuntant a la volta del paladar i pitjava el gallet sis vegades. Era el ritual d'un home solitari. Li agradava pensar que cada matí posava fi a la interminable successió de situacions menyspreables que vivia: aprendre de ser delinqüents juvenils i persones en pobresa extrema. Tot va canviar el dia en què la bella dona policia va accedir a fer uns tequiles amb ell un cap de setmana i acabaren al seu llit. Es va despertar quan ella ja havia marxat sense fer soroll. Obrí el calaix, agafà la pistola i aquesta vegada solament va poder pitjar una vegada el gallet. No sé si va aconseguir sentir la detonació. Després de les indagacions, la dona va dir que li va semblar estrany que l'arma estigués descarregada i la va carregar sense avisar-lo.

Cristina Ortiz. IES Joan Alcover

QUI VA DIR QUE SER ADOLESCENT ÉS FÀCIL?

Natàlia Bonet Vara

4t d'ESO / Col·legi San Vicente de Paúl

LES PERSONES ADULTES TENEN UNA VISIÓ ERRÒNIA DE NOSALTRES, ELS adolescents. Sempre ens tiren en cara que no feim feina com ells, però és que potser nosaltres no tenim un horari de set hores al dia com ells? Sempre diuen que no tenim preocupacions, però és que potser nosaltres no patim per altres coses?

Ens resulta molt difícil que ens entenguin, perquè fins i tot de vegades no ens entenem ni nosaltres mateixos!

Treure bones notes, tenir contents els pares, sortir amb els amics, el primer amor... A l'adolescència tot es viu molt intensament, i ho puc assegurar jo, que estic "en la edad del pavo", com solen dir.

Només cercam una mica de comprensió per part dels adults. Mai més tornarem a tenir 15 o 16 anys. És normal que les nines en aquesta edat es vulguin sentir guapes, i que els nins només vulguin trepitjar casa seva per anar a dormir, però el que de veritat volem tots els adolescents és sentir-nos acceptats, sentir-nos qualcú, sentir que no som un trist nombre de milions que hi ha en el món... I el més trist d'això és que alguns són, o més ben dit, intenten ser algú que de veritat no són per agradar els altres.

Drogues, alcohol, cigarrets... farien el possible per sentir-se un més de la *pandilla* i així sentir-se, a la fi, acceptats. Aquest no és el meu cas, però tenc persones que em toquen de prop, persones que han passat mitja vida amb mi i que ara ja no reconec, que ja no hi són..., que encara que els miris i físicament siguin la mateixa persona, d'alguna manera no les trobes... On són? On és aquella persona amb la qual reies, amb la qual ploraves, amb la qual et podies passar hores i hores xerrant per mòbil, amb la qual podies ser tu mateixa? On és?

No et preguntis més; ja no hi és... S'ha esfumat, i encara que vulgueu que tot torni a ser com abans ja no ho serà mai més.

Ser adolescent és un cúmul d'emocions diàries que et fan plorar, que et fan riure o que et fan plorar de riure.

La nostra vida és com un tren que s'atura, que es posa en marxa, que recull i deixa viatgers. I nosaltres som els conductors del nostre propi tren. Hem d'escollir els camins, hem de trobar dreceres i, creieu-me, no és gens fàcil, ser adolescent no és gens fàcil.

HISTÒRIES CONFLUENTS

Victòria Calveti Maggi

4t d'ESO / IES Guillem Sagrera

DIMARTS 16 D'ABRIL DE 2009

Ja comença a fer manco fred, els arbres tornen a emplenar-se de fulles verdes i el carrer sembla més animat.

Estic contenta; no m'agrada gens l'hivern: fa moltíssim fred i el nens sempre acaben malalts.

A més a l'estiu en Pere beu més, encara, i com que el nens queden a casa de ma mare no m'he de preocupar tant per si... bé, per si passa qualche accident.

El meu nom és Anabel. En Pere i jo portam catorze anys de matrimoni i ja tenim dos fills; en Lluís és el major, té vuit anys i està a quart de primària. És molt bon al·lot i mai no dóna problemes a casa ni a l'escola. És molt despert, però per alguna cosa té declarada la guerra a les matemàtiques, tot i que no em costa saber per què. Què passa? Em

direu ara que ningú va tenir, de petit, algun problema amb una taula de multiplicar? Idò jo ho trob completament normal.

Després ve na Maria, té quatre anys i s'assembla molt al pare, excepte pel que fa als ulls, els ulls marrons i grossos són de ma mare. És un angelet!

No sé per què, na Lluçia no vol estar prop d'en Pere.

No hi ha dia que no supliqui a Déu perquè no passi *això*.

Les mestres dels nins estan alarmades, però a mi particularment no me preocupa gaire, tan sols va ser *una* vegada. Ell no sempre ha estat així, i jo sé que no ho fa aposta... i el blau que em va quedar a l'ull la setmana passada va ser massa gros per *sols un copet*...

Idò, el que deia, eren tots una mica exagerats.

El meu home ja m'havia dit que no estigués amb na Lluçia! Que era la mestra d'en Lluís a l'escola. En Pere em va avisar que aquella dona només cercava ficar-se on no la cridaven... Tenia raó, com puc haver estat tan beneita? I pensar que quasi pos una demanda al meu home! Només per un accident de res! Mare meva!

Encara que he d'admetre que a vegades... em fa una mica... de por, dic. Jo sé que en Pere no ho fa aposta, ell no vol fer-ho... però ve tan nerviós de cercar feina... Ja porta dos anys a l'atur. Està sempre tan cansat quan arriba... que baixa una estona al bar i... i bé, no tot és culpa seva...

...Una vegada es va sentir el renou del gerro de vidre en caure a terra. Un cop, el primer però mai el darrer! El renou sord, que ningú no sent, d'un cor que es trenca de manera invisible, i com a còmplice l'esperança, que el cobreix amb falsos arguments i una culpa que no existeix.

LA VIDA SENSE TU

Marta Carretero Retrés

4t d'ESO / Col·legi San Vicente de Paúl

ARRIBAT A AQUEST MOMENT, PENS QUE UNA VIDA A LA TEVA VORA TÉ més sentit.

Al començament del dia, a la tarda, a la nit... res té un sentit lògic, tot gira entorn de moltes coses, però tu ets la més important. Tothom mira al cel i veu una llum, la lluna o el sol, però en canvi jo veig més enllà; veig uns estels entre els quals n'hi ha un que brilla molt més que els altres.

Jo tenia l'esperança que qualche dia tornassis, però llavors em vaig adonar que això era impossible. Una vegada que te'n vas ja no tornes. La gent es pensa que l'anada de les persones té un perquè, però jo no l'entenc: per què se n'han d'anar les persones que més vols?...

Feis-vos aquestes preguntes, segur que qualche dia les vos heu plantejades però no vindria malament recordar-la de tant en tant: per què?, on anam?, com serà?...

Cada dia me'n record de tu, d'aquells moments en que estàvem tots junts, feliços, i molt contents.

Amb els teus vestits, els teus cabells, aquella colònia que tant m'agradava...

Aquells petons que em donaves, tan dolços. No hi ha res millor que tu a la meva vora...

Bufl, quins moments més inoblidables. Sí, jo era la teva petitona.

Finalment, crec que l'únic suport a la vida és esperar fins a l'últim segon, gaudint de la gent que ens estima.

Sempre et recordaré.

T'estimava, t'estim i t'estimaré.

María Cano Muñoz

Somia, crea,
visualitza el
teu preciós món.

ES CANVIEN LES TORNES

Llucia Diéguez

4t d'ESO / Col·legi Manjón

Punt de vista 1

COMENÇA UNA NOVA FUNCIO, TENC SET DE SANG I NECESSIT MÉS DOSI d'aclamació i un bon *chute* d'admiració. Tots m'estimen i jo em sent cada vegada millor a mesura que vaig travessant amb el meu sabre el cos del bou, el meu enemic. Mira'l, per allà ve. Cop rere cop, ganivetada rere ganivetada; mentre cau la seva sang la meva bull un poc més.

Punt de vista 2

Cop rere cop. Des de jove m'han estat llevant la poca calma que el meu cos conté. Mai no he entès per què m'agrada tant el color que acabaré vessant. Tot es contradiu, ningú vetlla pel meu bé. S'obren les portes, surt a la plaça amb totes les meves forces. On és la sortida? Què

punyetes hi fa un pallasso allà enmig? I aquells ganivets? Que se'n vagi a la cuina i em deixi a mi en pau, coi!

Punt de vista 3

Olé! Taurins per tradició ens vestim com millor sabem per presenciar l'espectacle d'avui horabaixa. Si hi ha un poc de sort agafarem lloc a primera fila i regalimarà la sang a prop nostre.

Vaja, quina llàstima, la funció ha acabat! Sortim de la plaça a la desbandada, però ni molt manco som com animals, no us malpenseu.

Ajuda! Qui són aquests degenerats? Vergonya ens faria anar despullats pel carrer!

Ajuda! Ens estan clavant espases de per totes bandes! Per què? On és la sortida?

Petra Silveria Pericàs Vallés. *IES Pau Casesnoves (Inca)*

REUNIÓ DE GRANOTS PER FALTA D'AIGUA

Josep Fiol Femenia

4t d'ESO / Col·legi Sant Josep Obrer

FA DOS MESOS QUE NO PLOU I LA SITUACIÓ ÉS CRÍTICA. ELS ESTANYS SÓN buits i només queda aigua a les piscines humanes. Els capitosts granots han convocat un Consell extraordinari per posar-se tots d'acord i saber què poden fer per solucionar aquest fet. Després de moltes deliberacions i discussions s'ha acordat ocupar les piscines humanes. A més, aprofitant l'avinentesa s'ha aprovat una moció de censura per destituir l'actual president del Consell ja que ha estat incapaç de manejar la situació en temps difícils per als granots.

ON ETS? PER QUÈ JA NO ET PUC VEURE?

Allana Karla Giroine Sá Evangelista

4t d'ESO / Col·legi Sant Agustí

SAPS QUE CERCAR-TE ÉS LA PRIMERA COSA QUE HE DE FER QUAN EM despert. És automàtic, necessari. I avui encara que ho he fet, no he aconseguit veure't. No he vist els teus ulls blau fosc, no he sentit els teus dits travessant suaument els meus cabells, ni he sentit la teva veu suau xiuxiuejant-me: "Desperta, ha sortit el sol."

Avui ha estat diferent, no he trobat res de tu enlloc. Fins i tot les nostres fotografies, abans penjades al mirall, no hi són. Només resta un paperet groguenc on posa amb delicades lletres teves: "Adéu, saps que me n'hauria d'anar, saps que aquest dia hauria d'arribar. T'estim Petita."

I la por es va apoderar del meu cos, agafà ràpidament amb mans fredes el meu cor. "T'estim", mai més et sentiria dir això. Mai més tor-

naria a sentir les teves càlides ales. I com dormiré ara sense tu devora? Ara és impossible per a mi imaginar-me una vida sense tu.

On ets, Ubanaziel? Per què ja no puc veure't?

Mai havia tingut por, mai fins ara, fins avui. Estic desprotegida, em sent desprotegida. Ara, amb devuit i sense el meu àngel que des de sempre havia tingut cura de mi i m'havia amagat en les seves ales, suaus i blanques, per primera vegada ho estic. Ara sent tota la por que n'Uba no havia deixat que sentís, tota la por que durant aquests anys no havia traspasat mai la barrera que ell havia creat al meu voltant.

Ara tinc por de la nit, tinc por del vent gèlid que l'acompanya i fa que els meus cabells grisos onegin. Fins i tot tinc por de la boira, que m'ennuvola la vista i tan sols em deixa veure una incòmoda i estranya foscor banyada per la lluna i el seu llambreig espectral que il·lumina les branques dels arbres i fa aquest camí mes quimèric.

I tinc por dels mussols, que ara es desperten i em miren amb els seus grans ulls tristos, i ululen al ritme de les meves passes. Por dels moixos, especialment dels moixos burells que descansen i es fiquen als murs mes alts del cementeri, i miolen i fan el ronquet com si realment fossin amigables, inofensius.

Tinc por dels possibles dimonis que aprofiten l'absència del meu protector i caminen, i corren, i trepitgen, i volen volar devora meu sense que jo pugui veure'ls, cantant, xiuxiuejant petites balades i cançons *a cappella* però amb distants notes de violí desafinat.

I parlant de balades i petites cançons, de notes i música desafinada, on ets tu amb la teva flauteta de caoba que amb les seves notes fluixes i amb la teva veu suau em feia dormir tranquil·la?

On ets, Ubanaziel? Per què ja no puc veure't? On ets?

EL COMENÇAMENT DE LA CRISI

Sandra González Serra

4t d'ESO / Col·legi Jesús Maria

EL MAL TEMPS S'APROPAVA A L'ILLA EN QUÈ CONVIVIEN DOS POBLES. UN d'aquests pobles va decidir que en aquella situació havien de reagrupar tot l'aliment i repartir-lo en parts iguals. D'aquesta manera tots sortien a fer la tasca agrària amb ganes i periòdicament. El menjar mai faltava i regnava la calma.

A l'altre poble, un home es va proclamar líder i va ordenar ajuntar tot l'aliment. El va distribuir segons la quantitat de menjar aconseguit per cadascun. La gent, enfadada i afamegada, volgué llevar el poder a l'home. Però, després d'allò ja res era igual. El poder és com una droga i sempre hi haurà algú que el voldrà. Amb tot això, la crisi havia començat.

Els humans sempre tenim aquest impuls de ser superiors i si no el sabem controlar afecta les relacions interpersonals i la societat en general.

L'ETERNA PRIMAVERA

Lena Llompart i Frau

4t d'ESO / IES Josep Maria Llompart

A L'ESCENARI, MÉS AVIAT PETITÓ, ES DIRIGIEN TOTES LES MIRADES DE LA fosca. Tothom mirava i escoltava atentament cada gest, cada paraula, cada silenci d'en Toni Gomila, que anava i venia falaguer per damunt del senzill escenari. S'amollaven rialles a l'uníson; als dos segons, però, es veien forçades a emmudir, quan l'actor continuava amb les seves paraules de ritme trepidant i tots, tots, restàvem a l'aguait expectant, per captar el pròxim comentari sublim.

Gomila, incansable, deia, deia i deia massa per retenir-ho tot, fins que digué: “Som el que som, som aquí perquè creim que som o som aquí per a dir què som.” Els mots proferits interrogativament aplacaren el públic, els efectes teatrals en remarcaren la transcendència. Una pausa i seguí parlant. Parlà la padrina a la vora del foc, oblidada ans que estimada. Ella, més a prop del silenci dels morts que no del renou dels vius, coneixedora impotent del secret de la sobrassada i del temps.

L'actor s'endinsa en l'univers de les matances mallorquines. Es refereix a Mallorca com un poble de Déu i palesa la decadència d'un món. Afirmar que les paraules exposen qui som i mostra la pèrdua de les paraules i la substitució de les d'abans per les d'avui. Acabarem vivint en un desert sense ombra on per sobreviure cremarem “lo nostro”, ens acabarem cremant a nosaltres mateixos.

Acorar és, vist així, un crit de supervivència en un món advers; un crit que aplaudim cegament sense ser conscients que aquest món ens ha destinat a no ser. A no ser “lo nostro”, a no ser matances, paisatges i animals.

Jo, mentre el món destrueix allò que l'obra ens diu que som, persistiré interrogant-me. Si *Acorar* ens fa despertar un sentiment de falsedat, d'inconsistència; jo aleshores em deman: “Som o no som fills d'aquells que foren? I prosseguec: té cap sentit pretendre ser? I si creim que som, no ens asseguram les nostres arrels? I si deim que som, ho feim per no perdre les nostres arrels? Aleshores tenim arrels; és que per aquest sol fet de tenir arrels ja som? Un tronc, un brançam, un fullatge són un arbre, tant com ho són les arrels: negariem mai que un —per no contenir l'altre— deixa de ser part de l'arbre?”

Es tracta tan sols de no deixar mai de ser arbre, de no deixar de ser el que som. Però si la intempèrie ens és hostil i l'arbre necessita endurir el brançam, podem endinsar en la terra les branques i les fulles que poden novament brostar i a partir d'aquí reneix un arbre, un nou temps on no farà falta convertir en màxima festivitat la mort d'un porc, xiular per demostrar masculinitat, renegar de mestres, professors, intel·lectuals, ecologistes, independentistes i altres progressistes, i menys de xuetes per ser xuetes i de xinesos i altres herbes.

S'haurà erigit un cim capaç de perllongar l'arbre pel temps del temps. Deixem els vells pròxims a les arrels, ofegant-se entre els primers grans de terra, a punt d'inundar-se entre els difunts que ens feren ser

qui som. Deixem, doncs, la vella padrina, sola devora del foc. Després serà la nostra terra, la terra que ens sostindrà. La terra que serem també.

Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera
més poderós que el roure, més verd que el taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera
i lluita amb les ventades que atupen la ribera
que cruixen lo terror.

Costa i Llobera

Al cap i a la fi, potser Mallorca només podrà ser Mallorca si deixa de ser Mallorca. Vull una terra, vull la meva terra sense idees rànies i arcaiques; vull una Mallorca digna i —sí, com a *Acorar s'esmenta*— un país capaç d'articular-se políticament. Tan sols així podrà ser. I jo mai no he anat a unes matances.

Aina Gomis Sintes. *IES Son Pacs*

EL PENÚLTIM SOPAR

Alba Noguera Arbós

4t d'ESO / IES Josep Maria Llompart

SOM DOTZE, COM ELS DEIXEBLES DE CRIST EN L'ÚLTIM SOPAR. ACABA d'arribar el darrer convidat, treballava i no ha pogut sortir abans; en els temps que corren la feina no es pot deixar. Ja ha tornat del bany aquell altre que semblava haver-se perdut pel forat de l'excusat, i, eixugant-se les mans al jersei nou que, orgullós, ell mateix ha triat i pagat, s'ha assegut al sofà.

L'àvia, que observa el quadre que fa temps, quan les seves mans lluien encara joves i la memòria no s'havia alterat, havia pintat, li ha dit al seu marit: "El vaig pintar jo, aquest quadre; però no m'agrada gaire, no..."

La madona, recolzada al cantó de la porta de la cuina acaba de desenganxar, sense voler, una estrelleta daurada de cartró mal retallada mentre ho observa tot, concentrada. I, més enllà dels cossos dels convidats, a través del mobles, fins i tot rere l'arbre curiosament decorat, hi troba coses que ningú més podria veure ni amb la més precisa de les

lupes. Alça el cap amb parsimònia, guaita fugaçment la resta de la sala i, mirant fixament el seu marit, pronuncia la sentència: “Si voleu, podeu anar seient a taula.”

Una bomba nuclear esclata dins els caps dels afectats, que, internament, es tapen la boca amb una mà i ofeguen un crit d’espant. Tots callen, fins que una veu jove exclama: “Déu meu, quina gana!” Uns metres més al fons, una veu espantada es carrega de coratge per deixar anar un “No creus Maria Lluïsa, que ja és ben hora que seguiu a la taula dels grans?” Es fa el silenci, un mussol udola al jardí, el tabú ha estat destapat. Clar, els nens, que es fan grans... Però l’avi encara és viu, no hi comptàvem, amb això. No hi ha lloc, no hi caps. Seu allà, com sempre, i observa com el teu cosí s’extreu mucositats de les fosses nasals i les enganxa davall la taula. Per si no n’hi ha prou, també pots gaudir de com la petita es menja una oliva farcida que no li agrada i l’escup tota reblanida i premsada sobre el teu torcaboques.

Just en aquest moment, la petita criatura demoníaca ha passat per allà corrent i xisclant disfressada de princesa asiàtica i perseguida pel germà, que s’enganxa el turmell amb un tamboret i surt impulsat cap endavant, i es fer el cap amb un cotxe de bombers. Maria Lluïsa, que en acotar-se per ajudar el petit només s’ha trobat una oliva humida, sospira de felicitat en veure els dos germanets, de nou, perseguint-se i llançant-se objectes diversos.

Un “Ja basta, de rebombori! Tohom a taula!” recorda als assistents el seu objectiu. Es van asseient, en el moment en què les natges voluminoses de la tieta Joana entren en contacte amb la cadira, que s’arrossega una mica cap endavant per apropar-se a la taula, s’inicia oficialment la cerimònia.

“Aquest quadre el vaig pintar jo, em sembla. Però no m’agrada gens”. “Mira’l, menja com un porc. Saps, si vingués a viure amb mi una temporadeta...” “Que m’ho contaràs, quan tenguis al·lota?” “Per molt

que diguis el brossat de sa Pobla és més bo que el de Felanitx.” “Encara no tenc clar què estudiaré l’any que ve. Potser m’agaf un any sabàtic.” “Què dius, si tots aquests són una guarda de malparits.” “Uf! No puc menjar tant.”...

Mires al teu voltant. Qualsevol podria ser el traïdor que acabàs amb tot i us salvàs d’haver de passar aquell mal tràngol ni un sol any més. L’últim sopar. Ho penses cada any. Algun dia esclatarà i sortirà tot, destaparà la font que s’ha cobert fins a acumular un iceberg de frustració i rancor, d’odis coberts per rialles falses i abraçades efusives.

Continuen menjant, bevent i rient. Són feliços. Per un moment fins i tot els sembla que ja no han de fingir més, que tot és natural i improvisat. Es crea un núvol que els allunya del món, entren en una espècie d’èxtasi de les neurones i es rendeixen davant la força de la inèrcia. Fan el que toca fer i diuen el que toca dir. Aquest procés dura unes dues hores més, fins que algú s’aixeca de la taula i diu “Bé”. Es trenca l’encanteri. Ens posam els abrics una mica endormiscats, les cames ens porten al rebedor, les cordes vocals produeixen sons de comiat i no ens n’adonam i ja som al llit. I just en el moment en què tens un peu als somnis i l’altre a la realitat, penses: “Què curios... l’àvia pintava, de jove.”

VETLLA

Esther Olasupo

4t d'ESO / Col·legi Manjón

EM DESPERT PER SEGONA VEGADA AQUESTA NIT, NO FAIG MÉS QUE FER voltes al llit tota la nit. Intent pensar en coses que em facin venir la son, però es veu que avui no és el meu dia. Només em ve el record del pare que fa temps que duc enterrat dins la ment, però, com sempre, el cor no hi està d'acord. Ja han passat cinc anys des de la mort del pare i el meu cor segueix encongint-se de tant en tant quan hi pens, per això faig tot el possible per mantenir-me ocupada. De fet, és culpa meva. Per què? Per moltes coses: una de les primeres raons és que som massa orgullosa; no m'agrada pensar que pugui tenir els meus moments de feblesa i de plorar en la meva soledat. Em sent culpable pel fet de no plorar per ell quan de veritat ho vull fer, o quan em demanen si el trob a faltar i jo dic que no. Però quines preguntes més beneïtes; és clar que l'enyor: és el meu pare! Encara que no passàs gaire estona amb nosaltres, no per això deixa de ser-ho. Record aquelles nits en què no podia dormir i ell em

llegia contes de dracs i ogres, princeses encantades, boscs amb malefícis i un príncep blau amb el cavall blanc.

—Però, pare, no em contis aquests contes per a nens amb bolquers, vull que em contis contes amb més emocions i intrigues —li exigia jo. Llavors ell somreia amb dolçor mirant-me per damunt de les ulleres que adquirien la lluïssor daurada provocada pel llum de la tauleta de nit. M'apropava a ell amb una mà i em feia dormir a la seva cama i, llavors, tornava a començar amb paciència una història més interessant encara. Mentre ell parlava, jo tancava els ulls i imaginava com serien aquells personatges tan valerosos. I sense adonar-me, m'adormia i durant tota la nit somiava en les estrelles, les fades del desert, els tres mosqueters, en Simbad dels set mars... Però, per més que record, mai serà el mateix sense ell.

De vegades no em sent tan miserable perquè per culpa seva mai podré fer aquelles coses que somiava fer amb ell, o anar a llocs on volia anar amb ell i celebrar les moltes coses que ens quedaven per celebrar, i el que més lament és que no pugui veure'm créixer. Ara em direu: però si vetlla per tu des del cel! Però que hi fa allà al cel? Jo volia que veiéssim plegats com creixia cada any, aquest tipus de condol només em fa sentir més miserable. Quin moment més oportú va elegir el meu pare per passar a millor vida, no podria haver-ho fet uns anys després? Tan cruel és la mort que s'endú la gent sense deixar-los complir els seus somnis.

De tot això no em queixaré, encara que ja no pugui patir amb mi, ni alegrar-se amb mi, ni respirar amb mi, ni viure amb mi, i el que és més important: no haver acabat la seva tasca com a pare. El segueix estimant igual com si fos viu encara. Amb tot aquest capficament i reflexió sent que estic més en pau amb mi mateixa cada dia que passa.

VIVIM EN UN MÓN GRAN, RODÓ I INJUST

Carmela Pablo-Torres Jiménez

4t d'ESO / Col·legi San Vicente de Paúl

NA LÍDIA I NA CARME ENTREN AL BAR DEL SEU INSTITUT. SÓN AMIGUES DES DE fa molt i es coneixen perfectament. Na Lúdia veu que na Carme té un rostre trist, però s'estima més esperar a demanar-li.

CAMBRER: Bon dia! Voleu beure qualque cosa?

LÍDIA: Cola *light*, per favor. Carme, tu què vols?

CARME: Res.

LÍDIA: No tens set? Però si fa una calor insuportable!

CARME: Clar que en tenc, però dubt que hi hagi el que vull.

CAMBRER: Tenim de tot!

CARME: M'ho dius de veres? Doncs cerc un tassó de bones notícies. En teniu?

LÍDIA: Carme, què dius? No facis que el cambrer perdi el temps!

CARME: Tens pujada?

CAMBRER: Pujada?

CARME: Sí, pujada de les meves notes, pujada del sou del meu pare...

LÍDIA: Carme, ja està bé, no creus?

CARME: *Val*, doncs vull un poc de baixada.

CAMBRER: No t'entenc...

CARME: Baixada de l'IVA, del nivell de l'aigua de la mar...

CAMBRER: Veuré que puc fer...

LÍDIA: Quina vergonya m'has fet passar! No veus que som a la cafeteria de l'Institut, i et poden haver sentit?

CARME: Jo sí que estic avergonyida! Com pot ser que la gent estigui tan tranquil·la a ca seva?

LÍDIA: Què vols dir?

CARME: Em sent malament, Lúdia... Tanta gent en el món, i tan poca feliç, tanta gent en el món, i tanta en els carrers. Mentre la gent plora, altres que no s'ho mereixen somriuen mirant-se en el mirall.

LÍDIA: Carme, has de comprendre que el món és gran, rodó i injust. És així, i no ho pots canviar. Per què te sents malament?

CARME: Perquè jo no tenc cap motiu per plorar, però tampoc per somriure. Em neg a acceptar això. Hi ha tantes coses que canviaria en aquest món... Tornaria a construir el món, però no posaria fronteres ni mars ni cap tipus de separacions entre els països, que en realitat no serveixen per a res, només per fer guapo. Llevaaria els cotxes i els avions que fan malbé al món, totalment. Podríem arribar a tot a peu i amb bicicleta, que és molt sa. Però la major xorrada que existeix són els doblers!

- LÍDIA: Els doblers? I què t'han fet ara, els doblers? Tan sols són tinta i paper.
- CARME: Per a tu són tros de paper! Però altres persones pateixen la mateixa desesperació cada dia per no tenir-ne.
- LÍDIA: Que exagerada! Escolta, ja estic cansada de sentir-te. Jo també tenc un problema molt gros i no me deixes parlar... encara no sé què he de posar-me per a la festa d'avui!
- CARME: Saps què? El vertader problema d'aquest món ets tu i la gent com tu! La gent que s'estima més tancar els ulls quan qualcú ho passa malament, o que prefereix quedar-se a ca seva en lloc no d'ajudar a resoldre problemes.
- LÍDIA: Això sí que no! Ets una mal educada! Sempre t'he aconsellat i ajudat en els teus problemes!
- CARME: Què dius? Però si només m'ajudes quan m'he de pintar les ungles o quan m'he de tallar els cabells! Però, clar, per a tu això són problemes.
- LÍDIA: Clar! Et contradisc! Primer dius que no t'ajud a resoldre problemes i després dius que t'ajud a pintar-te les ungles, m'estic fent un *lio*...
- CARME: I després et preguntes per què treus les notes que treus? Increïble...
- LÍDIA: Com t'atreveixes? Si la meva mitjana és més alta que la teva...
- CARME: Si, és vera, i no saps quina vergonya em fa!
- LÍDIA: Doncs tu no saps quina vergonya em fa a mi, tenir-te sempre al costat amb aquest horror de roba que dus!
- CARME: I tu què, eh? Que de vegades pareixes un pallasso de tan pintada com vas.
- LÍDIA: És que tu no tens ni idea de modes! Si fos per tu aniries tot el dia amb xandall! Quin horror!

- CARME: Mira, és igual! Has canviat de tema, com fas sempre quan no saps què dir.
- LÍDIA: Arrib tard, esper que et vagi bé en la teva missió de canviar el món.
- CARME: Jo també ho esper.

Finalment, na Lídia surt ràpid del bar. Després na Carme s'aixeca per anar-se'n i es creua amb el cambrer que les havia ateses, s'intercanvien unes mirades i per últim, se'n va.

Pablo Villena Silva. CIDE

Molts d'amics, quan volen divertir-se o oblidar qualche problema, cerquen beure allò que no haurien de beure, o fumen quan no haurien de fumar. És que no coneixen el relax o la diversió sana? Un gasseig amb bicicleta, anar al teu lloc preferit, escoltar el so de la mar... Si vols relaxar-te o divertir-te una estona gel món, no hi ha res millor que

aquestes getites coses. No vegades les coses insignificants poden ser més grans del que pareixen.

LLUITANT PER L'AMOR

Raquel Palomino Torres

4t D / IES Son Rullan

ESTIMADA ARIADNA,

No sé com et prendràs això, però no sóc suficientment valent per dir-t'ho en persona. L'altre dia em van dir que tenia una nova destinació, i que potser no seria com les altres, d'un o dos mesos, que aquesta seria però una durada indeterminada, però m'asseguraven que seria més llarga.

Mai se m'havia acudit que a mi em triarien per a aquesta missió. Jo pensava que no era suficientment bo, i menys encara que en qualche moment hauria de separar-me de tu.

Demà surt el meu vaixell cap a Irak. Sí, he d'anar a la guerra i, com tu ja saps, un soldat de l'exèrcit ha de complir sempre amb la nació i això és el que vull fer, per tornar d'aquí a un parell d'anys i sentir-me victoriós i orgullós del meu triomf personal.

Per favor, et demano que no facis les coses més difícils del que són, que ho he fet d'aquesta manera perquè sóc incapaç de veure la teva mirada i veure com cauen les teves llàgrimes sobre la teva blanquinosa i delicada pell. T'escriuré sempre que pugui.

T'estimava, t'estimo i t'estimaré. Sempre teu.

Dídac

Això va ser la darrera cosa que vaig saber d'ell, del meu amor, del meu al·lotet. Em va doldre molt i durant molt de temps. Vaig decidir fer el que ell volia, no seguir-lo fins al port, perquè sabia que seria pitjor per a ell i per a mi.

Havia estat un amor molt intens. Dúiem junts cinc anys, de baralles i reconciliacions, de llàgrimes i de somriures, de penes i d'alegries... però fins i tot els mals moments al seu costat es feien bons. Recordava tot el viscut, com si estigués passant en aquest moment. Però ja no hi és, i jo em sento buida, sento que s'han emportat una part de mi, i així és.

Després de la seva marxa ha passat un any i mig, i així com em va dir que m'escriuria, no ho ha fet, o almenys jo no he rebut cap carta. A més, tampoc he aconseguit assabentar-me de res, ja que no tinc el luxe de posseir una televisió a ca meua. No sé si per desgràcia haurà mort, però no vull pensar en això.

Un dia com qualsevol altre vaig llegir la carta de nou i encara em queien les llàgrimes. Vaig veure les fotos, i encara recordava tot i cada un dels moments viscuts amb ell, però ja no recordava la seva olor ni la seva veu. Suposo que són coses que el temps fa, i això era l'únic que havia passat en els darrers mesos: el temps.

L'endemà vaig comprar el diari i vaig seure al parc a llegir-lo, però em va caure de les mans, l'emoció que recorria el meu cos en veure la notícia principal va ser immensa i va envair tot el meu cos. La notícia

informava que els soldats espanyols que havien estat destinats a Irak tornaven a port el proper diumenge i es podia veure una petita imatge del grup de supervivents, entre els quals vaig poder reconèixer una cara coneguda, una cara que no havia canviat.

Ja era al port, ara només era qüestió de minuts. El meu cos tremolava i aquella sensació de buit que havia sentit durant aquests anys havia desaparegut. Mentre mirava la porta per on sortien, el cor em va bombejar més ràpid que mai i un impuls em va fer córrer en la seva direcció i aferrar-me a ell. Mentre els nostres llavis es fonien entre petons i somriures, vaig recordar la seva olor i la seva veu.

Abans creia que no existien els finals feliços a la vida real, però una cosa anomenada destí m'ha fet canviar d'opinió i creure-hi.

DIFERENTS ALENS. DIFERENTS AMORS

Esther Irene Quetglas Fernández

4t d'ESO / Col·legi Sant Agustí

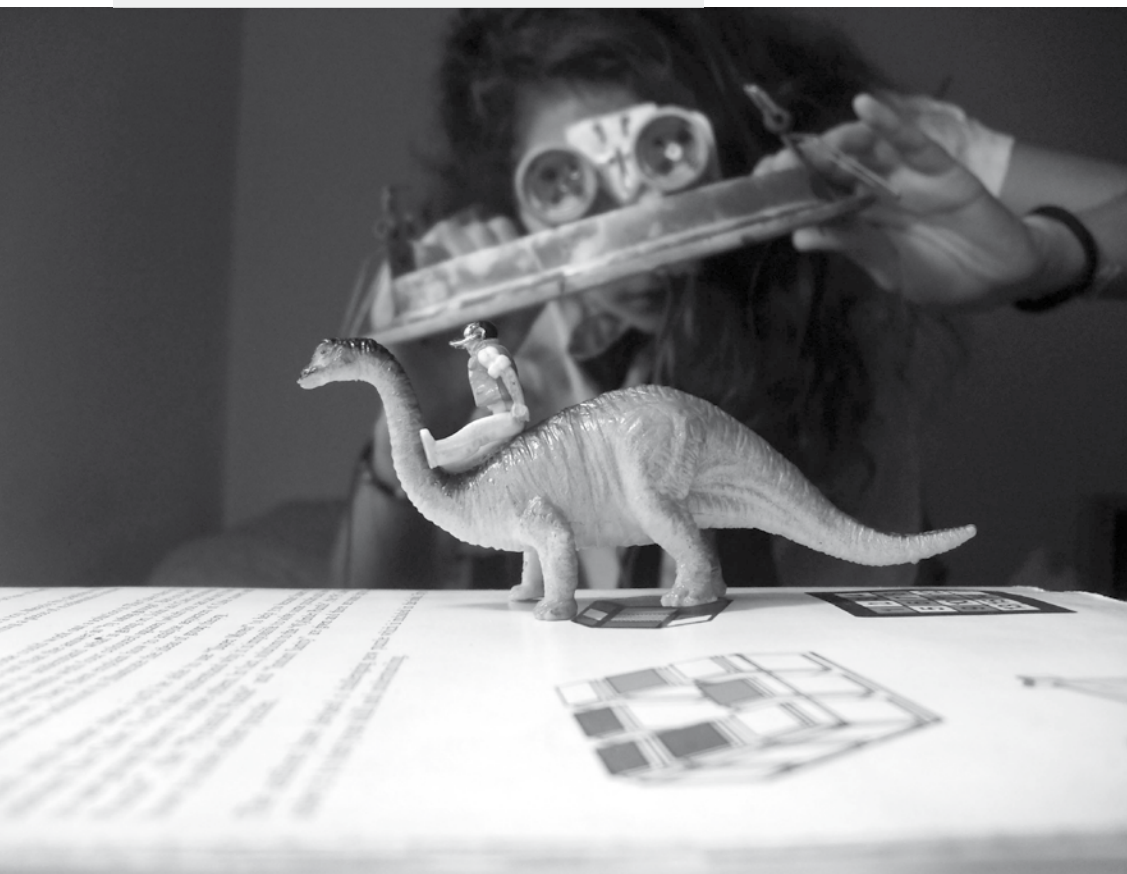

ÉS UNA HORABAIXA D'HIVERN, FA FRED, PERÒ EM SENT BÉ. SOTA BU-fanda, gorra, jaquetes i abric, camín pel carrer com sempre, amb pas accelerat, submergida i bussejant dins els meus pensaments. De tant en tant em desperto de mi mateixa i veig la gent que camina en la meva direcció. Avui, en aquest moment, estam caminant tots junts però tenim diferents destinacions. M'adon que semblam estornells, volant fora preocupacions pel cel blau, i per un instant em crec que ho som... Deix de sentir l'enrenou del carrer, la ciutat s'apaga davant els meus ulls, i sense poder evitar-ho emprenc el vol. Tots els meus pensaments desapareixen, ara només existim jo i els niguls. Sempre he estat una persona lliure i independent, però en aquest moment experimento la llibertat com mai l'havia experimentada abans, em sento més lliure que mai. De sobte, sense cap raó pertinent, torn en mi. Torn a ser al carrer, caminant, veient la

gent passar. Em ve una oloreta de pa recent fet i cafè, sent trossos solts de conversacions alienes... i és ara quan m'adon que no som ocells, no volam pel cel blau, i devora nostre existeixen altres coses que no són niguls. Perquè no som ocells, som persones, cadascuna diferent a l'altra, amb vides diferents, idees diferents. Vivim dins el nostre propi conte, la nostra pròpia història, històries diferents. Som diferents ànimes amb diferents alegries i diferents llàgrimes. Diferents alens. Diferents amors.

Isabel Aná Echeverría. *Col·legi Sant Josep Obrer*

LA MEVA GUITARRA I JO

Antonio Ramos Jiménez

4t d'ESO / Col·legi San Vicente de Paúl

EM DIC ANTONIO RAMOS, ENCARA QUE EM DIUEN TONI. TENC 15 ANYS I no m'inventaré cap història, sinó que us explicaré la nostra pròpia història amb ella. Abans de tot us hauria de confessar que som un fanàtic de la música. No podria explicar com, per beneitura que sembli, en segona situació la música m'ha ajudat. Des de petit, va començar a produir-me sentiments, em distreia dels moments angoixants i em divertia. La veia com una cosa impossible de tenir, però amb les tremendíssimes ganes i un poc de molèstia vaig aconseguir tenir-la. Us parl de la meua guitarra. Tocar la guitarra em va fer interessar pel rock. El meu sentit musical es va acostumar a una guitarra, una bateria, un baix, pianos i una bonica veu. De fet, mai m'ha cridat l'atenció la música actual; pensava i pens que la música ha de provenir d'instruments, no de màquines i ordinadors.

Amb 11 anys vaig descobrir que el meu cosí també tocava la guitarra, i molt bé. Record que em quedava bocabadat mentre tocava les

cançons que li deia amb moltíssima facilitat. Jo això sempre l'he vist impossible, aquesta facilitat per tocar la guitarra i aquest oïda musical tan desenvolupada. Amb molt interès i ganes d'aprendre poc a poquet, amb el temps vaig anar aconseguir uns bons resultats. Es podria dir que no la deixava anar per res. No vaig poder anar a classes de guitarra però amb una mica d'ajuda d'Internet vaig poder anar aprenent més i més. Ara compliré setze anys i sis amb la guitarra. Miguel Ángel i Alejandro, dos amics de classe, també estaven tan interessats per la música com jo. Amb una guitarra, una bateria i un baix ja podíem començar a escoltar música provinent de nosaltres.

Quan alguna cosa t'agrada l'interès mai falta, i amb això i un poc de temps pots aconseguir boníssims resultats, sigui el que sigui. Compartir alguna cosa amb els teus amics, i que t'agradi és d'allò millor. Aconsegeix els teus reptes i gaudeix del que t'agrada.

Prisca Laguna Solís.
IES Josep M. Llompart

MONÒLEG: BÉ PER MÍ!

Maria Victòria Rubí Seral

4t d'ESO / IES Guillem Sagrera

MOLT BÉ.

Duc les claus, la cartera amb les meves dades, el mòbil i el PEN. Crec que ho duc tot.

Oh no! Em falta la camiseta. Relaxa't, Tori, només és una prova més.

No m'adonaré de res, i segur que em cuiden molt bé.

Tranquil·la, tranquil·la, tranquil·la, tranquil·la, ja estic tranquil·la! Puc deixar de repetir-ho. Maleesc la meva ment superactiva! Sempre pensant. És que no pots aturar ni un moment, estúpida ment negativa?

—Jo no som negativa, som realista. Si la prova surt malament... estàs fotuda!

No... i a sobre em contesta!

A veure: Jo duc el control de tot. Són només pensaments surrealistes dins del meu subconscient que es desperten quan estic cagada de por. És molt freqüent. O almenys ho vaig veure a Anatomia de Grey. Tot sortirà bé. Molt bé. O això esper.

Uf! A la fi m'he relaxat un poc. Estic caminant per aquest passadís verd. No hi pega molt, però bé, què hem de fer? No hi ha gaire gent. Encara que és normal, avui és festa! Dia 1 de gener! Què faig jo a un hospital per les vacances? I aixecant-me prest, a sobre. Això hauria de ser il·legal. Per l'amor de Déu, som una adolescent, necessit dormir. Estic rebentada. Em falta el cafè. Però clar, havia d'estar en dejú! M'aixequen prest, dia 1 de gener, i a sobre sense menjar! Ah no, espera: avui és 2 de gener. Hauria de començar a practicar la meva orientació temporal. No vull anar a classe un dissabte (Però això es un altre tema.)

M'he de despullar. Bé, només de cintura per amunt. M'he llevat les arracades? Sí, me les he llevades. Molt bé, ara què? A assurem perquè em treguin sang i em posin la maleïda via. Esper haver duit les venes. Ja ve l'infermer.

Però que bo que està!!! I jo sense maquillar. Però clar, tampoc no podia.

—Te voy a sacar un poco de sangre, solo un poco, vale?

Uf! Me pots treure tota la sang de les meves venes si així estàs content, estimadet...

Deu minuts... quinze... Vint minuts...

Estimadet, jo entenc que les meves venes es condensin, no duen el cafè a dins i en lloc de treurem un poquet de sang, me'n vols treure vuit tubitos. Jo comprenc el meu cos, igual que tu l'entendràs també, perquè ets infermer, però te sabria greu intentar-ho amb l'altra mà! És que aquesta ja està bastant adolorida! Per fi, sí, així m'agrada. Som tota teva, segueix, segueix, segueix! Sí! Ja està l'últim tub! Ara la prova. No, espera... i si em treus un poc més de sang? A mi no m'importa acabar amb les mans plenes de cops.

Déu meuet... no estic preparada.

—Clar que estàs preparada! Has vist la intervenció per Youtube! No sentiràs res, estaràs dormida. Tu pots amb això.

—Tens raó, personalitat valenta...

Jo puc amb això. Entrem. Uf! Quin mareig, és la meva imaginació o estic fent esses? Deu ser vera perquè la doctora me mira com si estigués gata. Em tomb. Estic preparada.

Quantes dones! Almenys me comprendran. Ai! Ah! Ja hi és el meu infermer estimat. Després li demanaré el número. Uf! Uf! Uf!

L'habitació fa volteeeeeees... no puuc pensaaar amb claredat. M'he d'aixecar. Oh! Quin mareig. Queee cony m'han fiiiicat?

—Tranquila, cariño, todo saldrá bien, no te preocupes, tumbate... Chútale un poco más de Propofol.

Que simpática la doctoraaaa. Tenc ganes d'anar... al cine... amb ella-aaaa... dilluns...

—Ya está dormida, empecemos la gastroscopia.

Me cago en dena...!

Què ha passat? On som? El cap em fa voltes, però som feliç. Molt feliç. Hauria de tenir aquest medicament a la meva farmaciola.. Vatuaadell, quin "colocón". Oh! l'infermer guapo: "Veeenn aquí cariñooooo. Los dos seremo-ooooo muy felicees juntos. Cásaaaate conmigo.... o dame tu númerooooo-ooo..."

—Torn a tenir son...

—Mamà què ha passat? No me'n record de res.

—Que no te'n recordes de res? Hala, jas, l'infermer t'ha donat el seu número.

—Però si jo no l'hi he demanat.

—Que no l'hi has demanat? Mira, tira, tira, vesteix-te, perquè anaves drogada que si no, ja veuries tu.

He demanat el número a l'infermer estimat? Jo no me'n record. Però saps què em dic? Bé per mi!

RECORDS D'UN JOVE ESCRIPTOR

Neus Vadell Puigròs

4t ESO / Col·legi Jesús Maria

FA TEMPS QUE NO ESCRIVIA I ARA QUE TORM A FER-HO PENS EN ELS MOTIUS que em varen dur a començar a redactar petits relats, poemes, novel·les. El que som avui és gràcies a la bella musa que em va conduir a ser un escriptor famós. D'ella m'agradava tot: els seus cabells d'un castany vermellós com el d'una pruna, el seu somriure, la seva veu angelical... però sobretot m'enamoraven els seus llavis tenyits de rosa pàl·lid: em deixaven bocabadat. El millor desig que podia anhelar qualsevol home era besar-los, tanmateix mai em vaig atrevir a fer-ho, fins que un dia sortí a la venda el meu primer llibre, li vaig regalar per l'aniversari i la vaig dur a un camp de roses fent èmfasi en el títol del llibre i en el nom d'ella. Aprofitant el moment em vaig animar a dir-li el que sentia i ella em correspongué amb el suau contacte dels llavis.

Quan vulguis
creure en algú
creu només
en tu.

1r batxillerat

*La vida és com el jazz,
és millor improvisar*

*Estima la vida que vius.
Viu la vida que estimes.*

Mar Vidal Ferrà. IES Santanyí

ESQUITXOS DE LA NOSTRA MAR

Joan Barceló Adrover

1r de batxillerat / Col·legi Sant Josep Obrer

- SÓN LES SIS DE L'HORABAIXA. UNA FIGURA PRIMA S'EXERCITA. Es tracta d'un noi jove, de rostre pigat i castany d'ulls i cabellera. La seva mandíbula encara no ha adoptat una perfecta forma angulosa d'adult; no pot tenir més de setze anys, doncs. Es diu Roderic.
- En acabar el meu ritus d'escalfament, alço la faç, reunint valor per a contemplar la bellesa del paratge on romanc. I veig la mar, les gavi-nes, el passeig del Molinar, l'arena, els illots que trenquen les onades i alimenten l'escuma. Tot seguit, em col·loco els auriculars a l'oïda i em poso a córrer. La sensació m'és ben familiar; el moviment dels músculs, el ritme del pols a les temples. Per cada batec, una passa. Per cada passa, una empremta meva damunt les petjades d'aquells

que hi hagué abans que jo...

- Ara és l'Amira, que es desplaça frenèticament sobre l'empedrat de les vores de Madina Mayurqa, seguida per un individu massís i lívid de ràbia, que pronuncia juraments i insults a la vegada que extreu, de les seves robes, un ganivet de carnisser àrab. La bruna noia porta un petit mirall de marc de plata entre les mans, i és conscient que les perdrà si permet que el seu persecutor l'agafa. No obstant això, ben aviat el deixa enrere, atrapat entre una multitud de transeünts contrariats pel seu comportament. Exaltada de felicitat, l'Amira salta amb els braços enlaire i el mirall reflecteix els rajos d'un sol que comença a pondre's.
- Per un instant, tanta claror enlluerna els ulls i les faccions de l'Arnau, un bregat soldat cristià del segle XVI. Tot i que la seva retina resta plena de llacunes intermitents, no perd temps i enfonsa les soles de les sabates a la blana arena de la platja, cada cop acostant-se més a la furiosa batalla que es duu a terme entre els seus compatriotes i uns guerrers turcs. En qüestió de dècimes de segon es troba segant armadura i carn del primer dels seus enemics, tot deixant una estela lluent i una mitjalluna de sang rere la trajectòria de l'espasa. Buit d'emocions, es llença cap al següent al mateix temps que exhala un crit de guerra.
- El Mateu ensopega a causa de l'impuls emprat per alliberar-se dels braços restrictius de la seva mare, però ben aviat recupera l'equilibri. Tan ràpid com pot, fa avançar les seves cames de nin de cinc anys, volent no perdre de vista un enorme vaixell de passatgers que parteix del port en la llunyania. Malgrat la seva curta edat, sap que a dins hi viatgen quatre dels seus germans amb la intenció d'emigrar cap a França, on segurament els espera un futur pròsper i allunyat de la

família. El noi no s'adona que ha arribat al final d'un cap format per roques fins que ha de passar pel costat del far que es troba a l'extrem. Immòbil, observa hipnotitzat com el navili esdevé diminut en l'horitzó. Llavors, una mà càlida i materna, però tremolosa d'emocions infaustes se li posa a l'espatlla. Finalment, fa onejar la mà per a dir adéu al vaixell que, amb un darrer toc de sirena, s'esvaeix sota els núvols rosats.

- El silenci inunda l'ambient mentre el sol es perd darrere de les muntanyes de ponent. Estic assegut sobre la mullada roca, recolzant l'esquena contra la rogenca estructura del far, concentrat en com les darreres línies de llum s'estrenyen i, irremeiablement, es descomponen en l'aire. Els fanals s'encenen i els grills comencen a interpretar una peça musical tan improvisada i eterna com les gotes d'escuma que em banyen els calçons.
Mallorca se'n va a dormir. Però, em pregunto, cap a quin futur es dirigeix, aquest rocós i errant vaixell, que solca les èpoques? Què serà de mi?
Sacsejo el cap, i, inspirant l'oreig salat, m'incorporo, disposat a reprendre la marxa.

LA DISCUSSIÓ

Miquel Cantallops Palmer

1r de batxillerat / IES Politécnic

—EN SORTIREM D'AQUESTA, JA HO VEUREU. TRANQUILS...

—Però què dius? No veus que d'aquí no en sortirem mai! Estam condemnats...

—No ens preocupem, segur que trobarem alguna sortida.

La discussió no servia de res. Seguïem allà atrapats entre les flames sense poder-ne sortir, però ni els bombers ni nosaltres no trobàvem cap solució.

—Hem de trobar alguna sortida! Jo no vull acabar així!

Es va sentir un rebombori i va caure una paret, que ens va deixar més atrapats i amb menys aire. El temps va passar fins que, molt després, els bombers, que ja havien deixat de sentir les bregues, varen arribar on érem i confirmaren les seves sospites, encara que molt estranyats de trobar un sol cos.

NIT DE BAIXA

Laura Coll Rigo

1r de batxillerat / Col·legi Sant Josep Obrer

UNA TRUCADA. UNA FESTA. UNA DECISIÓ. HI VAIG O NO? UNES BOTES amb tacons. Una faldilla curta. Unes calces negres. Un jersei massa escotat. Pintallavis. Coloret. Rímel. “Vaig a dormir a ca na Marta”. Un esbufec com a resposta. Tanco la porta. Sona el clàxon d'un cotxe. La Marta. Somriures. Bromes. Rialles. Apaga el motor. Soroll. Música. “Prohibit menors de 18 anys”. Un intercanvi de favors. Entram. Llums. Joves. Moviment. Suor. Alcohol. Uns cabells rossos curts. Una mirada encisadora. Un somriure captivador. Dansa. Petons. Excitació. Carícies. Èxtasi. Frenesí. Un descans, una beguda. Cansament. Mareig. Visió borrosa. “Anem a un lloc més tranquil”. Foscor. Unes mans que m'arranquen la roba. Uns llavis que acaricien llocs prohibits. No puc cridar. No puc mourem. Odi, fúria. Impotència. Un crit. Un cop al cap. Obscuritat. Silenci. Res.

TINC SON

Maria Cruz Ducos Márquez

1r de batxillerat / Col·legi Sant Pere

ÉS FA DE DIA, UN ALTRE DIA, ESTIC TAN CANSADA. NO PUC DORMIR NI tampoc somriure.

Encara que ningú no ha despertat, els raigs de llum arriben, però no m'escalfen. És tot tan silenciós... M'agrada. El terra és fred; però m'és igual, aniré a prendre un bany. Quan em mir al mirall no m'hi veig, només veig defectes. Si em preguntassin què canviaria, ho canviaria tot.

Davall les escales i, encara que hi sigui la meva família, em sent tan sola, em miren, m'observen; però no em veuen. Tinc ganes de saltar, cridar i dir-los: "Som aquí!" Cada dia el mateix: no tinc gana, així que me n'aniré cap a l'escola.

"Merda!" Comença a ploure i encara que voldria tornar ja som a pocs carrers. Som tanta la gent al món; però mai no ens adonam dels altres; és com si fóssim cavalls amb aclucalls. No crec que ningú recordi la meva cara en finalitzar el dia; no crec ni tan sols que d'aquí a cinc minuts.

Sempre arrib tard; fins i tot per a això som nul·la. Primera hora de la setmana i tinc filosofia. M'agrada, així tenc temps de pensar, de pensar en fa tres anys quan el meu germà va morir de leucèmia. Quan m'ho varen dir, no vaig plorar ni dir res. Realment duc un temps sense dir res. Quan la gent me mirava, sempre deien: "No passa res" o "No et preocupis, ara està millor". I tenia ganes de dir-los a tots: "Sabeu què? Que us fotin! Sou tots uns mentiders! Sabeu que jo ja sé que el meu germà ho va passar malament. Ja era hora que estigués bé." Després d'això, ara només me'l puc imaginar d'una manera i és mentre l'incineraven amb un gran somriure, que em deia: "Ei, no et preocupis, estic bé. Ja no em fa mal res, ja no em fa falta res, som lliure. I això està bé."

Se m'ha passat l'hora volant i no he fet res. Què ràpid passa el temps! I és que mai no ens adonam que el temps no espera ningú; és com un tren que quan comença a córrer no s'atura fins a la següent parada i la nostra és en el moment en què ens adonam que el temps —com ja he dit— no espera ningú. Set mesos des que va morir el meu pare. L'odii tant des de ben petitona. L'odii perquè ell no era un home, perquè un home no pega a les dones i menys als fills; un home no consumeix drogues, ni beu fins a perdre el coneixement; un home no enganya la seva dona i té altres famílies. Jo volia, en ser més gran, encarar-m'hi per tot el que va fer, no només a la meva mare sinó a mi també. Ja mai no podré dir-li el que sent perquè no hi és, perquè mai més no el tornaré a veure.

Em sent tan sola. És com si a ningú no li importàs el que pens, ni qui som o com som, però realment ni tan sols a mi m'importa, res no canviarà. Cada dia em pos una disfressa, amb careta inclosa, amb un somriure i em fic dins aquest personatge. I això em fa pensar... vull ser feliç?

Perquè, què és això més que unes reaccions químiques o un sentiment, el qual és tan efímer?

Abans de sortir al pati, inspir, em pos la disfressa i ningú, com sempre, no veu res que jo no vulgui mostrar. Això em fa pensar, fa cinc mesos, quan els avis, els tiets i els cosins varen morir al meu cor, tots ells, quan no varen creure que l'avi em va fer petons i em va tocar, com a home, no com a avi, i ells... no em varen creure.

Estic tan cansada! Vull dormir i vull dormir per sempre. Vaig pujant les escales, una, dues, tres, quatre, cinc... La vista des d'aquí és increïble, es veu tot i fa un sol radiant i el núvols són preciosos. Vull tocar-los, estic caient... tot ha acabat... podré descansar... Adéu.

Ángeles Garrido.
N.ª Señora de la Consolación (Vivero)

I UNA ALTRA VEGADA EL MATEIX...

Roger Estelrich Alzubide

1r de batxillerat / IES JOAN ALCOVER

TIC-TAC, TIC-TAC. MIRA CAP A LA PARET UN ALTRE COP. EL RELLOTGE, impassible, observa l'escena penjat a la cuina mentre fa sonar la monòtona melodia. Obre el diari i comença a llegir-lo, les notícies no són més que una fotocòpia de les d'ahir. Tranquil·lament, fent petits glops de cafè, llegeix; com cada dia. En acabar es renta les dents a fons i es pentina i pensa en el dia que l'espera a la feina, en el seu cap, que li farà la vida impossible; res de nou al cap i a la fi. Tic-tac, ti-tac. Es posa la caçadora amb presses i obre la porta a corre-cuita. Ja torna a fer tard. Tic-tac, tic-tac. Mira cap a la paret, el darrer cop d'ull. Deu ser avorrit ser un rellotge, pensa, tot el dia fent voltes i repetint la mateixa rutina sempre, fins que se t'acaben les piles i et llencen...

EL MILLOR DESIG

Nelson Gabriel Díaz Delgado

1r de batxillerat / IES Guillem Sagrera

HEUS AQUÍ QUE US CONTARÉ LA MEVA HISTÒRIA.

Era la tardor, la setmana després del meu aniversari. En els 21 anys de la meva vida encara no havia fet res que valgués la pena, i això em feia reflexionar el perquè de la meva vida.

Anava jo passejant un dia d'aquests en què estàs malenconiós i et tortures amb la música de l'única llista de reproducció del teu mòbil, que et fa sentir trist. I així anava jo, inconscient del món que m'envoltava i sense més ànim que per moure les cames damunt la capa de fulles caigudes. En aquell moment, vaig sortir del meu capficament amb una de les coses més simples del món, però que sempre m'havia agradat: les pedres. Per a una altra persona potser que no tinguin gaire importància, però per a mi eren una de les coses que més em cridaven l'atenció. I vaig agafar la pedra amb la intenció de posar-la a ca meva, a qualche lloc on es veiés. Quan vaig arribar a ca meva, un poc més tard del que esperava. I, esgotat, tot d'una me'n vaig anar al llit. En aixecar-me, el matí se-

güent, em vaig adonar que tenia una cita amb un amic meu aquell dia, i hi arribava tard. Després de dutxar-me i vestir-me amb la mateixa roba del dia anterior, vaig sortir corrent. En ser al lloc on havíem quedat, el meu amic encara no havia arribat. En aquell moment vaig ficar les mans a les butxaques i em vaig retrobar la pedra. La vaig treure, vaig començar a mirar-la i a moure-la dins la mà. En aquell moment la meva vida va canviar. Els segons començaren a passar molt lentament, les mans em començaren a suar i els meus ulls no creien el que estaven veient. Tenia un geni a les meves mans! Era més petit del que deien els contes, però era un geni, i de veres. Li vaig dir el primer que em va venir al cap en aquella situació, en què hi havia molta gent:

—Amagat! —i tot d'una va fer el que jo li deia. Vaig telefonar al meu amic i li vaig dir que ja quedaríem un altre dia perquè m'havia sorgit un imprevist. Vaig anar corrent cap a ca meva i en arribar vaig treure la pedreta una altra vegada, però no em recordava de com ho havia fet perquè tornàs a sortir el geni. Vaig tornar a fer allò que feia amb la pedreta mentre esperava el meu amic. I després d'una estona, el geni va aparèixer i em va dir que només tenia dos desitjos. Els vaig estar pensant tot plegat durant un parell d'hores, però no sabia què era el millor que podia demanar. A la fi, el primer que vaig demanar varen ser diners, molts diners. I el geni em donà les claus de 20 comptes bancaris a Suïssa plens de diners. I el segon que li vaig demanar va ser que em fes una persona feliç i intel·ligent. Aleshores el geni em llevà tots els comptes bancaris excepte un, i em va omplir la casa dels millors llibres de tots el gèneres. Però, per què?

LA PROTAGONISTA PER EXCEL·LÈNCIA

Lucía León Bennasar

1r de batxillerat / IES Joan Alcover

(MONÒLEG EN EL QUAL LA PROTAGONISTA ENS RELATA LA SEVA MORT.)

(Una dona vestida únicament amb un vestit negre molt senzill i sense sabates està asseguda, abraçant-se els genolls, al centre de l'escenari, on hi ha una cadira tombada i amb aire d'abandonament, mentre el públic s'asseu. Quan el públic ja està assegut, els llums s'apaguen sobtadament durant escassos segons i s'encén únicament un llum central a l'escenari. La dona mira el públic.)

DONA: Vaja, sou aquí. Com estau? *(Silenci curt, com esperant resposta.)* Ja us contest jo: estau bojós, BOJOS *(Alça la veu.)*, completament bojós *(Intenta controlar-se.)* Sé que us pensau que ho passareu bé, que el teatre és entretingut. Però és un supli-

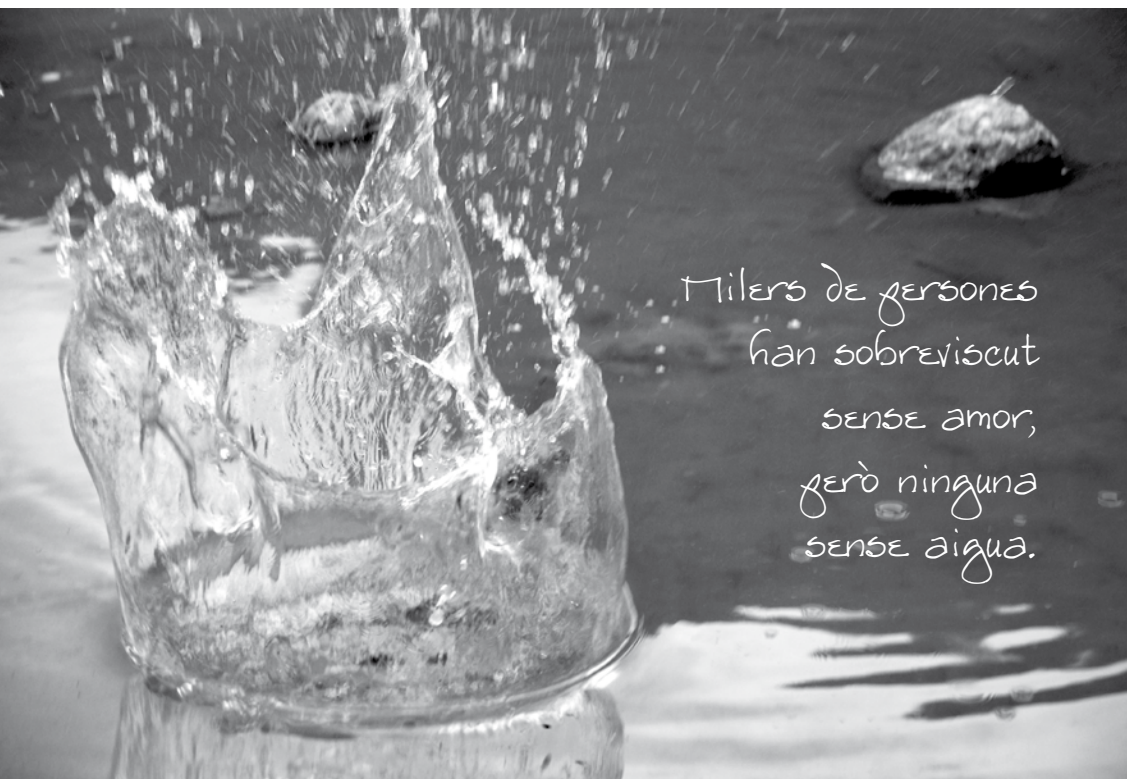
ci, és una presó dins l'infern. És una bogeria que em consumeix. Aquestes parets que veis aquí també existeixen al meu cervell i no fan més que apropar-se i asfixiar-me. *(Crida.)* L'OXIGEN JA NO ARRIBA ALS MEUS PULMONS. *(La dona s'aixeca i segons parla es mou per l'escenari i gesticula de manera nerviosa, sempre es dirigeix al públic.)* La gent es creu que el teatre és una diversió mundana, un entreteniment, una simple afició que a ningú fa mal. És clar: ser públic és tan senzill, molt simple, sense dificultats. *(Amb un to desafiador)* No és tan senzill estar aquí a l'escenari, a totes hores. Bé, estar aquí *(Alça la veu.)* SEMPRE. Ara, en aquest moment, encara han tingut la decència d'encendre algun llum, de ventilar la sala, d'acomodar-la, de fer que semblàs un teatre preciós. L'escenari està impecable, és tot un goig passejar-s'hi. Però no és sempre així, és clar que no. Usualment és molt pitjor. És molt pitjor pel simple fet que no és, deixa d'existir, es desfà davant mi. *(El to de veu augmenta segons s'avança en l'enumeració.)* Em deixen aquí, a les fosques, sola, tancada, abandonada, oblidada, COM SI FOS INSIGNIFICANT. *(Fa una respiració profunda.)* La companyia del silenci mai ha estat l'adequada per mantenir una estabilitat mental mínima, L'obscuritat no és bona amiga, l'abandonament no et fa cap favor. Els dies passen, els meus pensaments s'acceleren, les accions estan per arribar. I tot això *(Fa un somriure amb aire malèvol.)* perquè som morta. *(Silenci.)* Oh, vaja, no ho havia mencionat? *(amb falsa innocència.)* Som morta. Pensava que les pistes havien estat suficients, però no semblau un públic gaire llest. Sí, som morta, més que morta; és a dir, som un fantasma. *(Riu de si mateixa.)* Em pens que és un acudit de Déu, ja que mai vaig voler creure que hi havia alguna cosa

més després de la mort, sempre reia molt d'aquestes ximpleries. (*Silenci. Agafa la cadira que hi ha tirada en terra i la col·loca al centre de l'escenari. S'hi asseu amb aire de superioritat i molt segura de si.*) Afortunadament, no estic en aquest món perquè hagi de cercar el motiu de la meva mort. Sé molt bé com vaig morir. (*Fa una respiració profunda, intenta no enfadar-se molt.*) Les harpies de les meves companyes foren devorades per l'enveja i es convertiren en assassines. (*Fa una petita rialla. S'aixeca i fa moviments amples, com si mostràs l'escenari.*) Jo era actriu, la millor que mai havia conegut aquest teatre. Tot el teatre, el públic, fins i tot les cadires, m'adoraven. (*Sense perdre l'actitud de suficiència.*) El teatre era meu. No me l'havien regalat, l'havia guanyat jo amb la meva feina. I aquelles bruixes, que desitjaven amb tota la seva ànima ser jo, no em podien ni veure. Jo, la protagonista per excel·lència, era molt més superior que totes les altres juntes. (*Queda callada i mira profundament el públic.*) L'enveja, estimats meus, és l'arma més perillosa d'una dona. No hi ha res pitjor que una envejosa, no ho dubteu, i això vos ho puc dir perquè som dona i també he estat envejosa. (*A partir d'ara interactua amb la cadira, que fa servir per poder donar major dramatisme a les seves paraules.*) Tot va començar quan el director va anunciar un nou projecte. Una obra de teatre que ens podia dur a l'èxit absolut. Tot un somni. Va anunciar el paper de protagonista i em va escollir a mi. No debades (*Adopta una actitud coqueta.*) feia mesos que, després dels assaigs, me'l treballava com si fos un guió. Tot d'una es va sentir un cor d'indignació. Però què hi podia fer, jo? Vull dir, aquí guanya el més fort o, en aquest cas, la més llesta. (*Queda en silenci durant uns instants.*) Després de mesos de feina i d'aguantar

les ones d'enveja que m'enviaven aquelles fastigoses, el dia de l'estrena va arribar. La premsa s'havia assabentat que jo era la protagonista; una casualitat, és clar (*Fa una rialleta entramaliada.*). I entre la premsa hi havia un crític de teatre molt important. Si li agradaves, arribaves a la glòria teatral, al cel dels actors. (*S'asseu i queda molt recta.*) Abans de sortir a l'escenari, totes es mostraren molt amables, amigables... com si l'enveja no les estigués devorant. Rèiem totes juntes, elles tan criminals i jo tan innocent. M'oferiren una beguda que, segons deien, anava molt bé per a la veu. Vaig fer-ne un glop, per no fer un lleig. (*S'aixeca i pega una potada a la cadira. Crida.*) Estava enverinada, la puta beguda. No sé de quin fastigós verí d'aquells que no es detecten a les autòpsies. Quan començava a aixecar-se el teló, jo queia. Així, quan va ser obert, jo ja era morta. Les molt putes quasi es varen pegar per suplantar-me. (*Fa dues respiracions molt profundes.*) Veis? L'enveja femenina és literalment mortal. Heus aquí la prova. (*Fixa la mirada en un punt entre el públic.*) Homes, la gelosia va pel mateix camí, per tant... no sigueu imbècils i tractau bé les vostres dones. No vulgueu acabar com jo (*Amb amargura. Després observa el públic.*) Clar, ara vos estau preguntant: I què pot fer, ella? (*Riu.*) Sabeu? Els fantasmes poden entrar als vostres somnis. Molt més interessant: els fantasmes poden turmentar els vostres somnis. Les hores de nit les dedic a fer sofrir aquelles mal parides fins que tornen completament boges i decideixen acabar amb la seva vida. Més encara, dues de cinc ja han caigut. Foren molt poc originals: una es va penjar i l'altre consumeix moltíssimes pastilles. (*Mira el sostre.*) Em sembla que ja és tard. Potser avui en caurà una altra. (*Es disposa a retirar-se.*) Ah, per cert... (*Torna al centre.*) que

sapigueu que només hi ha una cosa més perillosa que una dona corroïda per l'enveja..., una que està minada per la set de venjança!

(S'apaguen completament els llums. Quan es tornen a encendre ja no hi ha ningú a l'escenari.)

Jaume Monserrat Tomás. IES Son Pacs

ESTAM TAN BÉ!

Manuel Luis Perona López

1r de batxillerat / IES Politènic

EN SORTIREM D'AQUEST LLOC, GERMÀ MEU, ENCARA QUE AQUÍ DINS S'HI està molt bé sense preocupacions, sense fer feina i sense fer res en general. Però algun dia haurem de sortir i, la veritat, tenc molta por perquè podem morir pel camí; per això hem d'aprofitar mentre som aquí.

Només falten tres mesos per veure la llum per primera vegada.

UNA ETERNITAT SOLITÀRIA

Clara Ruiz Ruiz

1r de batxillerat / Col·legi Sant Pere

ERA DE NIT A LA CIUTAT I AL CEMENTERI UNA ESPESA BOIRA COBRIA MÉS de mig metre des del sòl, deixant tan sols a la vista les làpides més properes a mi. Anava cercant una tomba en concret; la reconeixeria, tot i estar mig cega, per la seva forma quadrada —qui la va dissenyar no podia haver tingut més mal gust— i, a més a més, no tenia mai flors. Aquella era la tomba d'una nina que havia mort molt jove, a l'edat de setze anys. El seu nom era i segueix essent Sara...

Ningú mai m'anava a visitar-la. El meus pares, els meus familiars, els meus amics... ningú. Anar allà per comprovar que no era un malson i trobar-me amb la crua realitat feia sentir-me més sola del que mai havia estat; però, al cap i a la fi, què podia fer si era jo mateixa la meva única companyia?

El meu pare era un gran empresari que mai no va tenir cura de la seva filla i, si no ho havia fet en vida... No li costava res anar a deixar

una flor o potser dues... Una margalida ... M'agraden les margalides. M'hauria agradat que me'n portàs una, potser així li podria haver perdonat el fet d'haver estat tan mal pare, però ja podia esperar, que no vindria pas.

Quan vaig apropar-me a la tomba hi vaig veure una silueta asseguda a sobre. Era un noi corpulent i alt —cosa que, tot i sols veure'l assegut vaig poder observar— de cabells llargs, fins a les espatlles, i negres com la nit, i amb uns ulls de color blau intens com la mar. A pesar de ser bastant bufó, jo sols tenia ulls per mirar una cosa... Qui cony li havia donat permís per asseure's damunt la tomba? Cega de ràbia vaig caminar fins a posar-me a tan sols uns metres d'ell. Es mirava la lluna, que lluïa plena, i els estels al seu voltant. Vaig poder observar en el seu rostre la tristesa i la pena i en veure-les no pogué sortir una sola paraula dels meus llavis. Ell va baixar el cap i mirà cap on jo era. No em podria veure, encara que s'esforçàs; no pas per falta de llum —la llum de la lluna era més que suficient—, sinó per la meva actual condició. Tot i així, el noi pareixia estar mirant un punt fix; per tant, vaig girar el cap per comprovar si hi havia algú, primer a un costat..., després a l'altre... No hi havia més que arbres i tombes, res d'especial. No sabia què contemplava, però s'ho mirava de dalt a baix. Era com si pogués veure'm... Ho feia? Em mirava a mi? Crec que el meu cap no va reaccionar fins que em va somriure càlidament i va aixecar un poc la mà, amb gest simpàtic. Vaig sentir com em pujava la calor a les galtes i em posava vermella —era graciós, ja que el concepte que té una persona d'un esperit és el d'un ésser totalment blanc i pàl·lid.

Llavors es va aixecar de la tomba i es va apropar un pas.

—El cementeri està molt solitari a aquestes hores, oi que sí? —va dir. Vaig assentir lentament amb el cap, sense comprendre res.

—Bé, tot i així, no hi sol venir molta gent, per aquesta zona —vaig tornar a assentir—. Però, al cap i a la fi, no té cap importància.

—Si vengués la gent que estimàvem no canviaria res —va dir amb un somriure malenconiós.

—Som en Martí. I tu?

—Em dic Sara —vaig dir agafant aire i responent amb un fil de veu.

Tot començà
amb una
mirada.

María Andana.
Fc. de Borja Moll (Arenal)

CRIDEM QUI SOM I QUE TOT HOM HO ESCOLTI

Alberto Sagrera Aguilera

1r de batxillerat / IES Madina Mayurqa

VUIT SETMANES VAN SER LES QUE EN JORDI VA ESTAR ATURAT I ABANDONAT a ca seva. Avui el trobam recercant dins el seu armari. Cerca la indumentària que utilitza per a la seva “feina” esporàdica: una disfressa d’animal, concretament un ca. Després de cercar i cercar durant un temps, troba la disfressa que cercava ennegrida per la pols. La renta acuradament per tal de no fer-la malbé i tenir-la llesta per posar-se-la. Tot perquè l’ha contractat una família rica de la perifèria de Palma, la família Bertran, ja que el seu fill Marc fa els anys i, és clar, ha de fer una festa al seu xalet gegant. En Jordi, després d’haver-se vestit, agafa les claus del seu Seat Ibiza i parteix cap a la casa dels Bertran, que l’esperen per començar la festa d’aniversari del petit. Abans de sortir del barri, s’atura a la benzinera per posar benzina, que si no no hi arribarà mai. El senyor de la benzinera mira amb curiositat el vestit d’en Jordi, que li

dona 10 € per posar combustible. Havent repostat, en Jordi torna al seu viatge i posa la quarta fins a arribar a la casa dels Bertran.

Després de 5 minuts de recerca d'aparcament, aconseguen trobar un lloc en un descampat, a uns 100 metres del xalet. Corre un poc per arribar-hi abans, i toca al timbre de la casa. Nerviós, es queda pensant com és que ha arribat a aquest extrem en el qual ha de deixar el seu orgull de banda per poder pagar-se un petit pis pel barri del Rafal, i res més. Passats uns segons la criada, que és una romanesa d'uns 35 anys, obre la porta i, sense voler, dóna un ensurt a en Jordi, que estava distret. Aquesta l'acompanya fins al senyor Bertran i la senyora Tugores, que ja l'esperaven. El senyor Bertran li dóna un sobre amb un avançament del que cobrarà i l'envia a la sala on hi ha tots els nins. Així doncs, irromp a la sala entre crits i aplaudiments i amb un pastís de crema a les mans. En entrar-hi, enllloc de fixar-se directament en en Marc i els seus petits companys, la seva vista es desvia cap a una al·lota asseguda al fons de la sala. El seu nom és Rosa i és la germana del petit protagonista de la festa. Té uns 25 anys i també es fixa en l'home que fa riure els nins. Tornant al que toca, en Jordi comença a cantar *Cumpleaños feliz* i tots els nins el segueixen. En Marc mira fixament les 8 espelmes del pastís, demana un desig i bufa fins que no en queda cap d'encesa.

En un moment de calma per a en Jordi, en el qual l'altra gent que ha assistit a la festa dóna els regals al nin, na Rosa s'apropa al bufó i li xiuxiueja una cosa a l'orella. Amb això que la cara d'en Jordi s'encén automàticament. Na Rosa se'n va cap a una altra sala i en Jordi, sense pensar-s'ho dos pics, la segueix. Na Rosa tanca la porta amb clau i comença a besar-lo. Ell segueix el ritme i comença a llevar-li la roba a poc a poc. Després de 15 minuts de goig entre llençols i robes decideixen aturar-se i tornar a la festa. Content, en Jordi torna a entrar a la sala d'estar on hi havia el nins i es troba amb una petita sorpresa: na Rosa, en tornar a la sala, besa un altre al·lot, en Ramon. En Ramon és un *choni*

d'uns 26 o 27 anys, amb dos grans braços plens de tatuatges i una cara foradada amb 3 o 4 pírcings. Na Rosa mira al seu al·lot amb ulls de desig mentre que en Jordi es queda amb cara de babau després de sentir-se traït. Igualment, na Rosa fa una mirada de complicitat a en Jordi, però aquest la refusa amb un gir de cara inesperat. La festa s'acaba i en Jordi acaba de cobrar la resta del pactat amb el senyor Bertran.

Torna al Seat Ibiza i posa rumb cap al barri. Passa per davant el xalet, on el senyor Bertran i la senyora Tugores l'acomien. Na Rosa, que també hi és, agafada del braç d'en Ramon, li envia una besada amb la mà. En Jordi passa de tot, i sintonitza la ràdio. Sona *L'home que treballa fent de gos*, d'Els Amics de les Arts. No hi ha casualitat. Només es tracta de la grandesa del que és petit.

José Miguel Soto Nolla. IES Calvià

CENDRA

Marta Salom Santandreu

1r de batxillerat / Col·legi Sant Pere

CADA COP QUE OBRIA ELS ULLS PER PRIMERA VEGADA AL MATÍ MIRAVA cap a la finestra i somreia. Pensava en ell, en si qualque dia veuria el seu somriure. Pensava si li hauria contestat la carta. Cada dia observava al carter quan passava per davant casa seva, però mai no deixava res per a ella. A poc a poc, amb el pas del temps, l'esperança en aquell nosaltres tan llunyà i dolorós es va anar esfumant del seu cor. Aquells quilòmetres que els separaven cada cop feien més mal, fins i tot tenia la sensació de sentir-lo més i més lluny.

El seu amor no es mesurava amb la distància, però els seus cors ja no bategaven en un conjunt que abans era inseparable fins i tot en la llunyania. Llavors, quan la noia va perdre l'esperança ho va perdre tot, i va deixar volar per aquella finestra la cendra de totes aquelles cartes amb absurdes promeses d'amor.

ESPURNES DEL 2012

Marta Salom Santandreu

1r de batxillerat / Col·legi Sant Pere

SI L'HAGUÉS DE DEFINIR EN TAN SOLS UNA ORACIÓ, DIRIA QUE HA ESTAT un any de canvis, un any diferent i amb un punt d'emoció.

Gener va començar calmadament, els cors latents, com sempre, els somriures als nostres rostres. Rostres que amagaven una forta realitat que un poc més tard sortiria a la llum.

Febrer va ser desastrós en la majoria dels aspectes, però hi va haver una cosa bona: que els nostres ulls saben mirar i buscar per altres branques del nostre arbre de la vida. Vam aprendre a ignorar el que no valia la pena.

I a partir d'aquest mes tot va anar avançant cap a una enganyosa i sobtada felicitat, la qual amagava darrere tot un passat bonic, però que, en aquells moments, era tan negre com la mateixa nit.

Els secrets, les veritats, van començar a brotar amb paraules directes i ofensives, i es convertiren en llàgrimes que vessaven dels meus ulls. Angoixa, enyorança, frustració, indecisió... però, sobretot, pressió.

Després vengueren les decisions, precipitades però decisions.

Elegírem distints camins. Ens havíem d'adaptar als canvis.

Llavors em vaig adonar que la societat no era com jo, o millor encara, que jo no era igual que la societat. Vaig començar a veure persones amb la mirada perduda en un horitzó inexistent, caminant sense cap camí *in mente*, fent i desfent sense cap prèvia meditació sobre els seus actes.

Sensacions, emocions, canvis, decisions, camins a elegir, felicitat, tristesa.... Però un gran 2012 malgrat tot això. M'agrada aprendre dels errors, m'agrada mirar al passat i plorar pels bons records, sempre amb l'enyorança que aquells bons moments mai no tornaran.

I, per acabar, un agraïment a totes aquelles persones que hi han estat... les que m'han sabut treure un somriure sincer dels llavis i també plorar amb les seves paraules.

Feliç 2013!

En un món on
les paraules
declaren guerres,
ells donen gau.

Dolores Nogales Jiménez.
Col·legi Sant Josep Obrer

EL CÀSTING

Maria Thomàs de Mata

1r de batxillerat / IES Madina Mayurqa

SURTEN DUES NOIES QUE ES PRESENTEN PER ACONSEGUIR UN PAPER A UN MUSICAL. SOBRE L'ESCENA HI SURTEN ELLES DUES I ALTRES AL·LOTS I AL·LOTES QUE ESPEREN PER FER EL CÀSTING PER A ALTRES PAPERS.

NÚRIA: Aquest paper serà meu i tu ja no hi tens res a fer, així que ja et pots presentar per a un altre. A més, n'Aina, en Joan, na Maria, en Josep i en Pau ja hem parlat i ens hem repartit els papers.

JÚLIA: No n'estiguis tan segura, Núria. Aquí ens jugam el paper tant tu com jo; així que espera a fer el càsting.

NÚRIA: Sí, sí. (*Burlant-se'n.*)

JÚLIA: Jo fa molt temps que vull fer aquest paper i lluitaré per ell. No et pensis que el tindràs així com així.

NÚRIA: Ara em toca a mi fer el càsting. Desitja'm bona sort.

JÚLIA: Bona sort, la necessitaràs.

Ha acabat el càsting del protagonista i surt en Joan de la sala, esperant el resultat. Na Núria parla amb ell i entra a fer el seu càsting. Es tanca la porta de la sala i en Joan es posa a parlar amb na Júlia.

JÚLIA: Com ha anat, Joan?

JOAN: Mira, encara estic tremolant... Em feia tanta por... però ara ja està. Només falta esperar el resultat.

JÚLIA: De veres fa tanta por entrar allà? Ara estic nerviosa.

JOAN: Tranquil·la, dona! (*Riu.*) Ja veuràs com ho faràs molt bé! (*Na Júlia s'abraça a ell i el li dona un petó al front.*)

JOAN: Bé, vaig a fora a relaxar-me un poc. Molta merda!

En Joan surt de la sala d'espera i desapareix de l'escenari. Na Júlia queda sola, nerviosa i amb els braços creuats esperant que na Núria surti per poder entrar-hi ella. Al cap de cinc minuts, la Núria surt de la sala).

JÚLIA: Com ha anat?

NÚRIA: El paper és meu. El jurat m'ha mirat amb molt bona cara.

Na Júlia no li ha fet gaire cas i entra sense dir-li res. Quan és dins la sala es troba amb un escenari buit i una taula al davant amb el jurat.

JURAT 1: Bon dia. El teu nom?

JÚLIA: Bon dia, el meu nom és Júlia Puig.

JURAT 1: I quants anys tens?

JÚLIA: Tinc 16 anys, em queden dos mesos per fer els 17.

JURAT 2: Per què vols fer aquest paper i no un altre?

JÚLIA: Des que sé que existeix aquest musical, des del primer moment m'hi vaig identificar i des de llavors em sé el musical sencer, però aquest és el paper que m'agradaria fer.

JURAT 2: Et posam la música i endavant!

Na Júlia assenteix amb el cap. Es posa la música i comença a fer el seu paper. La prova és amb playback. Quan s'atura la música es col·loca un altre cop a davant el jurat.

JURAT 3: Gràcies per haver vingut. Et direm coses més tard, gràcies.

JÚLIA: Moltes gràcies. Fins després.

Na Júlia surt de la sala i es troba amb na Maria.

MARIA: Com ha anat?

JÚLIA: Tia, que fort! És una passada! M'ha encantat fer el càsting. M'ho he passat d'allò més bé! A més, he vist les cares del jurat i es creuaven mirades. Crec que els ha agradat! (*Està molt contenta i emocionada.*) Ara toca esperar els resultats.

Les dues noies surten de l'escenari. Només hi queden quatre persones per fer el càsting d'un altre personatge.

Passen dues hores i tots els nois entren a la sala i es col·loquen en fila davant el jurat. Aquest comença a repartir papers. Arriba el moment en què s'han de decidir per na Núria o per na Júlia.

JURAT 3: La noia que hem triat ens ha agradat molt. Hem vist que ho ha fet amb moltes ganes, i el paper és per a na... (*Passen deu segons.*) Júlia Puig!

Na Júlia bota d'alegria. La resta de gent se n'alegra, la feliciten i es va tirant damunt ella amb salts d'alegria. Na Núria, dissimulant, s'hi acosta. L'abraça.

NÚRIA: *(A part)* Això no acabarà aquí. *(Pensa i desapareix de l'escenari.)*

MARIA: Júlia, anem a celebrar-ho! *(Tots surten del local.)*

JOAN: Podem anar a casa meva i demanam unes pizzes!

Surten de l'escenari.

Els actors caminen per un carrer. Alguna cosa —una pedra— cau damunt el cap de na Júlia. Cau estesa a terra.

PAULA: Joan, crida una ambulància! Corre!! Na Júlia ha quedat inconscient!! Joan, crida ja, no es mou!! Júlia!! Júlia!! Parla'm, Júlia!!

Fosc.

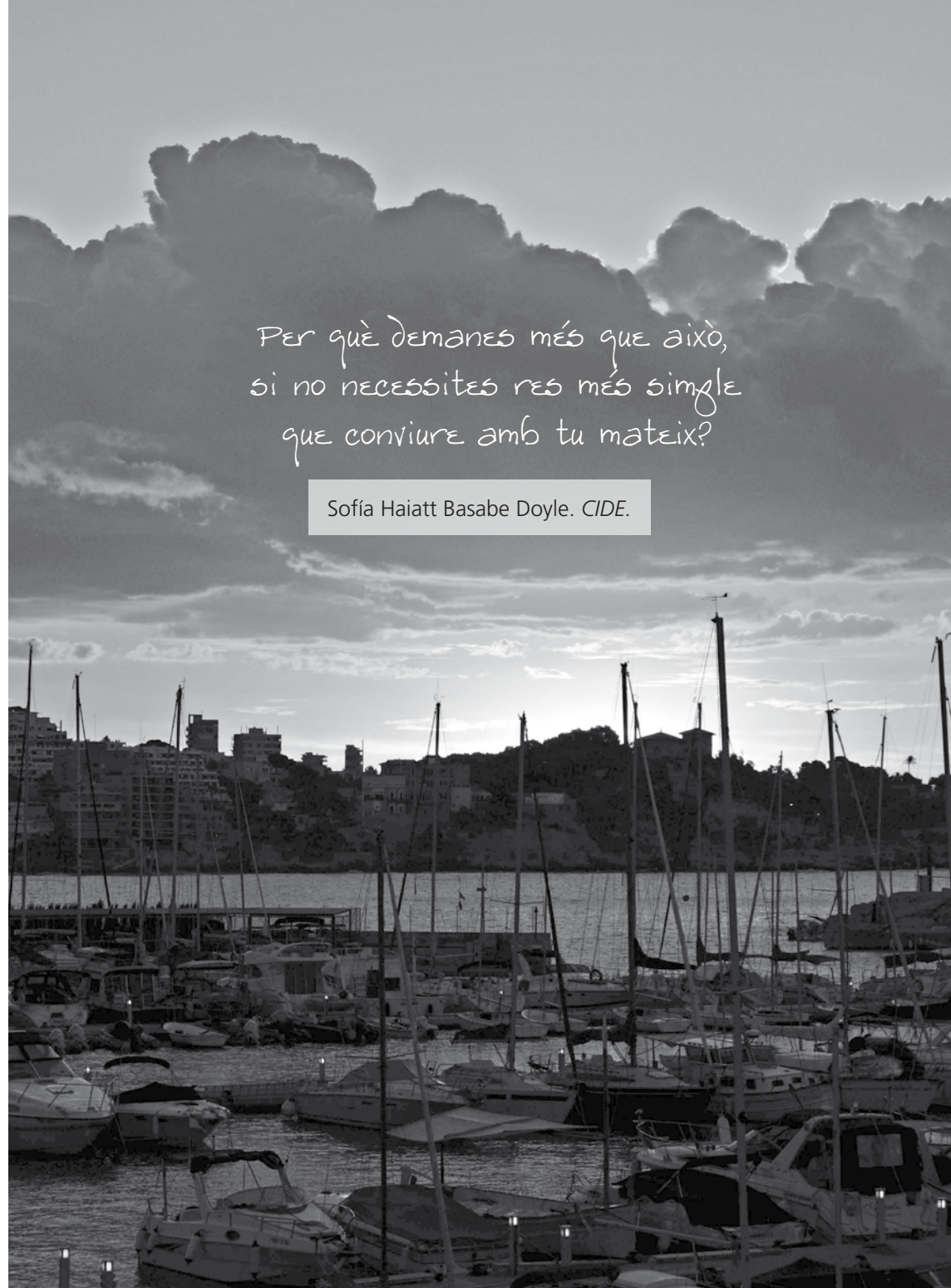
Es veu na Núria al centre de l'escenari. Tot és a les fosques, excepte on és ella.

NÚRIA: *(Somriu i es frega les mans.)* He, he!

Teló.

*Per què demanes més que això,
si no necessites res més simple
que conviure amb tu mateix?*

Sofía Haiatt Basabe Doyle. *CIDE.*

2n batxillerat

*El vell és un home
que ha menjat, i que
observa com mengen
els demés.*

MATERNITAT

Danny Colón Torres Fajardo

2n de batxillerat / IES Arxiduc Lluís Salvador

CONSUMIDA PER LA IRA, VA AGAFAR EL GANIVET PER APUNYALAR-LO, PERÒ en aquell moment va entrar a l'habitació la seva filla. Va amagar el ganivet perquè cap dels dos no se'n temés i li va preguntar què volia. La nina va dir que no podia dormir i la mare la va acompanyar a la seva habitació. Amb la filla adormida, la mare va sortir, va tancar la porta molt a poc a poc i es va quedar parada pensant. Després es va dirigir a la cuina per deixar-hi el ganivet, va tornar a l'habitació i es va dormir.

Mireia Morales Arbona.
Escola Mata de Jonc

SENTIMENTS AMAGATS

Danny Colón Torres Fajardo

2n de batxillerat / IES Arxiduc Lluís Salvador

L'AL·LOT, QUE GUARDAVA UN SENTIMENT DE RANCOR CAP AL SEU AMIC, va agafar les tisores que tenia amagades a la butxaca i es va dirigir cap a ell amb la intenció de matar-lo. Però mentre es dirigia cap a ell va recordar tot el temps que havien estat junts des que eren infants. Se'n va penedir i tot seguit es va posar a plorar. L'amic, en adonar-se que plorava, li va preguntar què li passava i ell, amb una veu tremolosa, li va respondre:

—Només recordo els vells temps.

Aleshores, l'amic es va posar la mà a la butxaca i en va voler treure unes tisores de puntes ben esmolades, però en aquell moment va recordar tot el temps que havien estat junts des que eren infants. I...

LA SALVACIÓ

Jordi Mas García

2n de batxillerat / IES Politécnic

ERA EN AQUELL LLOC TOT FOSC, A ALTES HORES DE LA MATINADA, ON NOMÉS podia veure un petit raig de llum que provenia de la lluna. Sentia marejos i el meu cos se sentia més pesat per segons. Sostenia a les meves mans l'únic tros de metall que em podia salvar del que seria la meva perdició si aquell home em trobava. Llavors es va fer el silenci i em vaig dir a mi mateix: “En sortirem, d'aquesta.” Segons després, una llum em va cegar i vaig sentir: “Au, passa, que dus mitja hora intentant obrir la porta i faràs aixecar ton pare.”

LA PRIMERA PLUJA

Aina Massanet Díez

2n de batxillerat / IES Joan Alcover

PLOU I TOT ES BANYA. EL TERRA, LES FAÇANES, ELS CARRERS. TAMBÉ TRONA, es veuen llamps d'aquells que mai no saps si t'has imaginat.

No trobo necessari mirar per la finestra per saber l'ambient que hi ha a fora. La intensitat de la llum és diferent a la dels dies de sol. Puc sentir la repicadissa de les gotes de pluja contra els tendals d'uralita dels meus veïns. Imagino els meus veïnats retirant la roba tot corrent perquè no es mulli. El petit safareig de la casa del davant omplint-se. I les gàrgoles de l'edifici de l'enfront tirant aigua al carrer.

Em decideixo a mirar per la finestra. M'agrada fer-ho faci sol, nevi, estiguem a quaranta o a deu graus. M'anima molt. obro la finestra i un vent fred m'envolta. No és que faci fred, però a mi m'agrada tapar-me tot just quan fa un poquet de fresca.

Passen les hores mortes. No em fa ganes sortir de casa. Tarda de televisió i manta. La pluja i els pocs moments en què s'atura s'intercalen. El dia gris finalitza en una nit encapotada, sense lluna ni estrelles. A poc

a poc, pel·lícula rere pel·lícula, em va entrant la son d'un dia perdut. Soparé calent.

Faré voltes sense sentit, farta de veure la tele. No em queden llibres per llegir, rellegeixo alguns dels meus trossos preferits. Això em provoca un poc més de son. Apago el llum i m'oblido de tot. No vull pensar en res, només en dormir.

De cop i volta la resta del món s'apaga i només hi queda ella: la pluja. La sent anar i venir. Estampant-se contra les finestres i el terra. La sent passar i anar-se'n. Lliscant, les gotes fan carreres entre elles per l'aire. Sent una ambulància. Però no m'importa gaire. No aconseguix treure'm del meu capficament en aquesta ruixada. Per primera vegada a la vida no em demano qui s'haurà fet mal.

A poc a poc, i gairebé sense adonar-me'n, entro en un estat d'abstracció que acaba en un profund somni. Em despert de sobte. Ha deixat de ploure. No se senten més que unes gotes solitàries, endarrerides i perdudes que acaben de caure per les canonades. D'altres que encara lleneguen per la roba que uns quants descuidats no han tret de l'estenedor. Llevat d'unes quantes guspises d'aigua, la resta del món ha tornat a la pau que precedia la tempestat. No hi ha trons ni vent. Els núvols suren més enllà. Sé que tornaran. Al cap i a la fi, aquesta només ha estat la primera pluja de la tardor.

L'ESCRIPTOR

Mariona Pérez Ferrer

2n de batxillerat / IES Josep Sureda i Blanes

I NO PODIA DEIXAR D'ESCRIURE, LA MÀQUINA MECANOGRAFIAVA RÀPIDAMENT tot allò que la seva ment anava creant, aquells personatges que acabaven de néixer de les seves entranyes i que es movien d'un costat a l'altre de la seva ment, buscant refugi en una personalitat que encara no estava estipulada.

—Oh! Pobres —pensava. Com devia ser de dur, allò de veure el teu propi naixement quan tens consciència, de veure com t'anaven sortint les cames, els braços, el tronc, les faccions, la roba, i com se t'anaven afegint els trets característics. I si no t'agrada com t'estan creant? No pots dir res, perquè tu encara no ets, i quan ja ets ja no s'hi pot fer res, no hi ha marxa enrere. No tens veu, ni vot, mai més ben dit.

—Home, millor que no tenir rostre... —pensà altra vegada l'escriptor.

I així seguí creant aquell personatge, que no l'acabava de convèncer, però que potser algun dia li serviria d'inspiració per escriure alguna cosa més extensa.

I llavors li posà de nom Lluita. No sabia ben bé per què li posava un nom tan lèxic. Era un nom molt poc nom. Però a ell li agradava pensar que potser era un pseudònim. Lluita estava bé, quedava fins i tot irònic per com l'estava creant.

El va fer un home, esprimatxat i llargarut, amb poca massa muscular i una roba arcaica. Portava una americana i uns pantalons a joc, però eren de pana, molt passats de moda. Puntualitzà que feien olor de naftalina. Tenia un nas gros, aguilenc, amb la punta sempre molt vermella o bé pel fred o bé pel constipat. Féu de Lluita una persona covarda, plena de manies i de pors.

Llavors, li creà el passat, i el construï basant-se en el seu pànics cap la vida i cap al camí que ens hi condueix. Mai havia destacat en res, sempre havia intentat passar desapercebut, tancat a les masmorres de la impotència. Ell no destacava dintre de la societat; el problema era que tampoc volia destacar.

L'omnipotent creador féu de Lluita un escriptor, així com ell però sense tanta inspiració. Pensà que el faria un escriptor frustrat, sense cap idea a plasmar en un paper.

En acabat, el nostre escriptor principal conegué Lluita en la seva totalitat. Era un mica cruel el que havia fet: tampoc era necessari que fos tan desgraciat, no? Però tanmateix, per la poca utilitat que tindria el personatge...

Finalment, va fer que Lluita es dirigís al seu desordenat escriptori i que —per primera vegada en molt de temps— comencés a mecanografiar ràpidament tot allò que la seva ment anava creant. Lluita ideà un personatge, el qual anomenà Llibertat. Tampoc sabia el perquè d'aquell nom; potser enyorava aquella paraula en la seva vida.

Però en Llibertat no podia viure de l'aire de la seva ploma. Així que el va fer escriptor, l'assegué a l'escriptori i el féu mecanografiar ràpidament allò que volia crear. Faria un personatge, i l'anomenaria Justícia.

I així es creava aquest cercle viciós ple de personatges, d'escriptors, de noms i de trets característics. Sense que ningú tingués molt clar què era veritat i què era mentida o qui era el que estava escrit i qui era l'escriptor. Al cap i a la fi, jo també estic mecanografiant ràpidament tot allò que la meva ment va creant.

Blanca Carriquí Alcover. IES Joan Alcover

AQUEST ÉS EL MOMENT

Alba Maria Pons Castillo

2n de batxillerat / Col·legi Sant Josep Obrer

UNA HABITACIÓ BLANCA, AMB UN SILENCI QUE NOMÉS TRENCA EL XIULET INCES-SANT DE LES MÀQUINES DE L'HOSPITAL. MARIA I LA SEVA FILLA SARA ES CONTEMPLEN EN SILENCI.

MARIA: Filla, vine, asseu-te en el llit.

Sara s'apropa lentament, i s'asseu amb molta cura com si temés danyar-la solament per tocar-la.

MARIA: Sé que només tens vuit anys i no comprendràs del tot moltes de les coses que ara et diré, però necessit que les gravis molt bé en el teu cervell. Avui serà l'últim dia que passem juntes; els metges han decidit que ja és hora que em dormi fins a arribar al cel. No, no ploris, amor, ara estaré be per fi...

SARA: Tu estaràs bé, però i jo què? Què passa amb mi? Qui m'aconcellarà quan m'agradi un al·lot, qui m'abraçarà cada nit i em dirà que tingui somnis bonics? El pare no sap fer res d'això!

MARIA: No t'enfadis amb mi, petita; creu-me que jo ho sent més que tu, però mai et deixaré tota sola, això t'ho promet. Vagis on vagis, en tots els moments importants de la teva vida en els quals no em veuràs jo seré aquí, seré aquell estel que brilla especialment, aquesta gota de pluja que acaricia la teva cara. En cada cosa que et faci feliç i en les que et facin plorar, hi seré per donar-te suport. Hi ha un parell de coses que has de saber, que m'hagués agradat dir-te en arribar el moment, però segons sembla el moment és ara. Quan hagin passat un parell d'anys t' enamoraràs, no dic que t'agradi algú una mica, no; parl d'amor, de papallones a la panxa només que ell pronuncii el teu nom, que donaries tot el que tens per ell, i si fes falta t'aniries a l'altra punta del món si ell se n'hi anàs. Que no t'enganyin: l'amor, a pesar que molta gent hi hagi deixat de creure, sí que segueix existint, i aquest moment t'arribarà. Només he de dir-te que ho visquis al màxim, treu el suc a cada segon perquè no tornarà, i mai, mai et penedeixis de res del que facis, encara que les coses acabin sense sortir com tu esperaves. Queda't amb els milers de somriures que has tingut gràcies a aquesta persona.

SARA: Jo no vull enamorar-me. A més, tots els que s' enamoren no sé per què acaben plorant...

MARIA: Creu-me que quan coneguis la persona adequada no podràs triar enamorar-te o no. Amb el temps vaig aprendre que és gairebé impossible dominar els dictats del cor. I sí, ploraràs, però això passa amb tot; en aquest món no pot haver-hi felicitat sense la seva part de dolor. Res és fàcil, però mereix la

pena lluitar pel que vols. També has de tenir clar que vals un món, i que cap noi serà mai més que tu. No consentis mai que facin que et creguis això, no corris per qui no faria un sol pas per tu, tingues sempre els teus ideals molt clars i que ningú te'ls trepitgi. Però alhora no deixis escapar oportunitats per temor; no podem tenir por dels oceans en els quals ens submergim pel nostre propi peu.

SARA: Tot això és un embull. Ara sí que tinc por, tu saps tant, i... jo no sé què faré si tu no hi ets per dir-me el que he de fer.

MARIA: Ets una nina molt llesta i sé que tiraràs endavant i que quan t'arribi el moment recordaràs tot el que t'estic dient avui. Això no vol dir que no t'equivoquis: cometràs errors moltes vegades, i viatjaràs amb la mateixa pedra una vegada i una altra, però això és part de la teva naturalesa com a ésser humà.

SARA: Com pots estar somrient, mamà?

MARIA: Somriure no és difícil, vida meva, si t'atures a pensar-ho; encara que de vegades ens costi veure-ho, tot té el seu costat positiu. Sempre he tingut unes idees molt clares que m'han permès ser feliç malgrat tot. Fixa't en la bellesa de les coses més ínfimes i naturals: un capvespre, una tarda plujosa, el somriure d'un nen, una abraçada de la persona estimada. Agafa aquests moments molt fort i retén-los en la teva memòria. No odiis ningú, no val la pena; li dones valor a gent que per a tu va deixar de tenir-ne fa molt temps. Deixa la vida... fluir. Sí, aquesta és la paraula. No forçis res, tot arribarà quan hagi d'arribar. No facis mal a qui més estimes, aquest és el pitjor error que pots cometre, i aprèn a estimar. No et confonguis amb això: quan ho trobis no ho deixis escapar per plaers momentanis, fes somriure aquesta persona

en tot moment i mai plorar. La vida és... la vida és preciosa en el fons, és un joc fort i al·lucinant, és com tirar-se en paracaigudes, és arriscar-se, caure i tornar a aixecar-se. Per favor, en els pitjors moments de la teva vida recorda que és a les teves mans ser feliç, tot depèn de com ho miris tot. I. sobretot, enfronta't a les teves pors i als teus problemes, si no seran una ombra que creixerà i anirà arrossegant darrere de tu. Que ningú pugui arrabassar-te el teu somriure i la teva confiança en el món i en tu mateixa, ni les ganes d'ajudar els altres. Aquestes són les coses més boniques que tindrà mai.

Entra un home a l'habitació amb el semblant ombrívol però intentant apuntar un somriure i s'apropa per besar Maria.

DAVID: El metge ja ve.

MARIA: Amor meu, tu ja saps el que hem parlat abans. Per favor, si-gues feliç i mai oblidis el que t'he estimat, i cuida del nostre tresor, no deixis que li passi res dolent.

DAVID: *(Mentre les llàgrimes rellisquen pel seu rostre)* No sé com ho faré sense tu...

MARIA: Millor del que creus. Confii totalment en tu, ets el millor home que he conegut.

Entra el metge amb un carretó carregat de medecines, i amb semblant compassiu.

DOCTOR *(Mentre s'apropa amb la xeringa)* Ho sent molt, però és el moment.

David abraça Sara contra el seu pit, però aquesta surt corrent a donar-li la mà a la seva mare.

SARA: Mamà, jo sé que no t'ho deia molt, però t'estim, i ho sent per fer-te enfadar i...

MARIA: *(Mentre va tancant els ulls suaument)* Shhh... Ets la millor filla que hagués pogut tenir, sempre has estat el meu motiu per aixecar-me cada matí, tu i el teu pare. No oblideu mai que us estim amb bogeria...

Llavors només queda una habitació blanca amb un silenci trencat pels sanglots desconsolats de pare i filla, i el trepig d'un metge que se'n va pesarós a ca seva, per veure com s'ha escapat la vida d'una altra pacient entre les seves mans.

Clara Gil. IES Joan Alcover

*Si he de gloriar,
que sigui d'alegria.*

IRONIES DE LA VIDA

Jesús Rojas Mercado

2n de batxillerat / IES Politècnic

LES COSES ESTAN MALAMENT, PERÒ NO ESTÀ TOT PERDUT. LES ONES ARROSSEGUEN la meva nau com una paperina i el casc té dos forats per mor d'aquell vaixell anglès que hem abordat. He de reconèixer que tenim molt bona artilleria i bons soldats, per això a la fi ens enduim el botí, un carregament d'or. Aconseguir-ho ha costat la vida de molts camarades, de molts amics... però no hi ha lloc per als laments: l'únic que puc fer és brindar per ells i intentar sortir amb vida d'aquesta tempesta. Amb el fort vent s'ha romput el pal major. Serem rics i morts, quina ironia!

Però un cop d'esperança ha sorgit quan un dels meus homes ha cridat: "Terra a la vista!" Jo, com a capità, he donat l'ordre d'anar rumb a la costa i que anassin molt en compte amb les roques. Quan ja érem a punt d'arribar a port... va aparèixer la meva mare dient que em posàs a fer deures. I jo, que ja tenia sis anys, li vaig demanar si s'havia d'estudiar per ésser pirata.

SOMNI O VIDA

Àngel Vicens Serantes

2n de batxillerat / IES Arxiduc Lluís Salvador

TINC UN SOMNI QUE SEMPRE ES REPETEIX: APARESC JO AL LLIT, AMARAT de suor; vaig al bany, espantat, amb una respiració accelerada. Amb aigua ben freda em bany la cara, els braços i el pit; m'assec al vàter i pens que això no pot continuar així, s'ha de solucionar. Són les quatre i mitja, prenc un cafè mentre mir la televisió (ara no puc recordar quin programa hi surt). A les sis i quart, cansat d'estar assegut, em don una dutxa, m'arregl i vaig a fer una volta. Sempre trob les mateixes persones, desconegudes però les mateixes. De prompte sent una piulada: és el meu amic de sempre i, parlant, decidim anar al bar de sempre. Li cont el meu problema i, com a resposta, em dona el telèfon d'un amic seu psicòleg.

Truc i m'agafa el mateix dia.

—Em podria dir l'hora?

—Les dotze i vint.

S'adona que tot coincideix amb el somni, o amb la vida, i comença a preocupar-se una altra vegada. S'aixeca de la cadira i comença a fugir a corre-cuita. Surt de l'habitació mentre el psicòleg intenta tranquil·litzar-lo, inútilment, ja que segueix coincidint amb el somni o amb la seva vida real. Cau per les escales i la forta excitació fa que es desperti o s'adormi una altra vegada.

Es despertarà al seu llit, amarat de suor i, espantat, anirà al bany mentre la respiració augmentarà ràpidament. Amb aigua ben freda es banyarà la cara, els braços i el pit, s'asseurà al vàter i pensarà en com pot solucionar el seu problema.

Claudia Campins Zuehlsdorff. *Col·legi Madre Alberta*

Més profunda que
la foscor de la nit.

Magdalena Vallori Valdés. *IES Pau Casesnoves Inca*

ÍNDIX DE LA 18ª FOTO JOVE

Jero Jaume Clar. <i>Madre Alberta</i> _____	11	Neus Pou Amengual _____	48
Reyes Ruiz i Aina Bort. <i>Francesc de Borja Moll (S'Arenal)</i> _____	12	Katherina Piedrahita. <i>IES Juníper Serra</i> _____	58
Enrique González Aranda. <i>Francesc de Borja Moll (S'Arenal)</i> _____	14	Bel Lull James. <i>IES Pau Casasnoves (Inca)</i> _____	67
Joaquina Butran Frutos. <i>IES Son Pacs</i> _____	18-19	Martina Yozzi Lahore. <i>IES Joan Maria Thomàs</i> _____	70
Sofía Benavides i Sophie Bernard. <i>Francesc de Borja Moll (S'Arenal)</i> _____	23	Maria Rigo. <i>IES Santanyí</i> _____	79
Mercè Ibernón Ferrer. <i>Santa Magdalena Sofia</i> _____	27	Yago Soria Diaz. <i>CIDE</i> _____	80-81
Antònia Clar. <i>Francesc de Borja Moll (S'Arenal)</i> _____	28-29	Ana Vega Martín. <i>Santa Magdalena Sofia</i> _____	82
J.M. Garí Villalba. <i>CIDE</i> _____	30	Cristina Ortiz. <i>IES Joan Alcover</i> _____	84
Aina Gomis Sintés. <i>IES Son Pacs</i> _____	33	Maria Cano Muñoz _____	89
Emilia Constanza Concha Egea. <i>CIDE</i> _____	39	Petra Silveira Valles. <i>IES Pau Casasnoves (Inca)</i> _____	91
Selena López Bueno. <i>Col·legi Lladó</i> _____	41	Aina Gomis Sintés. <i>IES Son Pacs</i> _____	98
Raquel Velasco. <i>Francesc de Borja Moll</i> _____	42-43	Pablo Villena Silva. <i>CIDE</i> _____	107
Jero Jaume Clar. <i>Madre Alberta</i> _____	44	Alba Torres Fornés. <i>IES Josep Font i Trias (Esporles)</i> _____	110
		Isabel Anaís Echeverría. <i>Sant Josep Obrer</i> _____	112
		Prisca Laguna Solís. <i>IES Josep Maria Llompart</i> _____	114
		Mar Comino Cerro. <i>Santa Magdalena Sofia</i> _____	119
		Clara Gil. <i>IES Joan Alcover</i> _____	120-121
		Mar Vidal Ferrà. <i>IES Santanyí</i> _____	122
		Ángeles Garrido. <i>Ntra. Sra. De la Consolació (Vivero)</i> _____	130
		Jaume Monserrat Tomàs. <i>IES Son Pacs</i> _____	138

Maria Andana. <i>Francesc de Borja Moll (S'Arenal)</i> _____	142
José Miguel Soto. <i>IES Calvià</i> _____	145
Dolores Nogales Jiménez. <i>Sant Josep Obrer</i> _____	148
Sofia Haiatt Basabe Doyle. <i>CIDE</i> _____	152
Christian Dameris _____	154-155
Mireia Morales Arbona. <i>Mata de Jonc</i> _____	157
Blanca Carriquí Alcover. <i>IES Joan Alcover</i> _____	164
Clara Gil. <i>IES Joan Alcover</i> _____	169
Claudia Campins Zuehlsdorff. <i>Madre Alberta</i> _____	172
Magdalena Vallori Valdés. <i>IES Pau Casasnoves (Inca)</i> _____	173

